

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

Secțiunea 1 Titlul proiectului de act normativ ORDONANȚĂ pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	
Secțiunea a 2 - a Motivul emiterii actului normativ	
1. Descrierea situației actuale	<ul style="list-style-type: none">• În prezent, potrivit art. 1 pct. 30 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în categoria organelor fiscale sunt incluse, pe lângă organul fiscal central și organele fiscale locale, și alte instituții publice care administrează creanțe fiscale. <p>Astfel, calitatea de organ fiscal este atribuită și altor instituții publice care, în temeiul legii, administrează creanțe fiscale. Cu titlu exemplificativ, în categoria acestor instituții care administrează creanțe fiscale enumerăm Administrația Fondului pentru Mediu, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, etc.</p> <p>Totodată, potrivit art. 2 din Codul de procedură fiscală, prevederile acestuia se aplică creanțelor fiscale (impozite, taxe și contribuții sociale percepute de stat sau de unitățile administrativ-teritoriale și accesoriile acestora), în considerarea faptului că aceste creanțe provin din raporturi juridice de drept public și au însușirea de a fi fiscale. De menționat că acestor creanțe le sunt aplicabile, în principiu, toate procedurile de administrare din Codul de procedură fiscală, mai puțin în situația în care legea care le instituie prevede altfel.</p> <p>Pe de altă parte, în scopul identificării drepturilor și obligațiilor fiecăruia dintre organele fiscale, corespunzător modului de organizare și funcționare a acestora, textul de lege definește organele fiscale astfel:</p> <ul style="list-style-type: none">-organele fiscale centrale ca fiind ANAF, prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate;-organele fiscale locale ca fiind structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale. <p>Această distincție, precum și referirile ce sunt făcute în cuprinsul Codului de procedură fiscală referitoare la aplicarea anumitor proceduri de administrare de</p>

către aceste două categorii de organe fiscale nu sunt de natură însă a restricționa aplicarea și de către alte organe fiscale decât cele două mai sus menționate a prevederilor acestui act normativ. Totuși, întrucât anumite prevederi se adresează doar organelor fiscale centrale/locale (ANAF, respectiv structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale) **nu reiese cu claritate** dacă astfel de prevederi din Codul de procedură fiscală sunt aplicabile altor autorități care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale și care, în acest context, au calitatea de organe fiscale. Este vorba spre exemplu despre prevederi referitoare la comunicarea prin publicitate a actelor administrative fiscale, la posibilitatea acordării eșalonărilor la plată, la posibilitatea de a anula creanțele fiscale aflate în sold la data de 31 decembrie a anului și care au o valoare mai mică de 40 de lei, la posibilitatea de a renunța la stabilirea creanței prin emiterea deciziei de impunere atunci când cuantumul creanței principale este mai mic de 20 de lei.

- În prezent art. 8 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că organul fiscal nu ia în considerare documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limbă străină care nu sunt însoțite de traduceri în limba română, doar în situația în care pentru limba străină respectivă nu există traducători autorizați.

- În prezent art. 11 din Codul de procedură fiscală reglementează posibilitatea organului fiscal de a transmite informații referitoare la un contribuabil/plătitor oricărui solicitant numai cu acordul scris al contribuabilului/plătitorului.

- La art. 22 din Codul de procedură fiscală sunt enumerate modalitățile de stingere a creanțelor fiscale, printre acestea regăsindu-se și darea în plată.

- Pe de o parte, la art. 23 din Codul de procedură fiscală este reglementat cine preia obligațiile fiscale în situația în care acestea nu a fost îndeplinite de către debitor. Pe de altă parte art. 20 alin. (1) din O.U.G. nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, cu modificările și completările ulterioare reglementează faptul că *„titularul PFA răspunde pentru obligațiile asumate în exploatarea întreprinderii economice cu bunurile din patrimoniul de afecțiune. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru satisfacerea creanțelor, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului. Dispozițiile art. 31, 32 și ale art. 2.324 alin. (3) din Codul civil sunt aplicabile.”*

Astfel, în practica organelor fiscale s-a constatat că instanțele judecătorești au anulat actele de executare emise pe numele persoanelor fizice pentru obligațiile fiscale datorate de aceasta, ca urmare a desfășurării de activități economice în mod independent sau profesii libere, precum și din asocieri și alte entități fără personalitate juridică.

- În prezent, art. 25 din Codul de procedură fiscală reglementează expres situațiile în care persoanele fizice sau juridice răspund solidar cu debitorul în cazul în care acesta din urmă nu își îndeplinește obligațiile fiscale.

Această răspundere are ca fundament principal o conduită cu rea-credință a persoanelor care au legături cu debitorul și determină astfel neplata obligațiilor fiscale ale acestuia. Între aceste situații nu este cuprinsă și cea a emitentului unei scrisori de garanție/polită de asigurare de garanție depusă pentru garantarea unor obligații fiscale și care, fără a justifica un abuz sau fraudă, refuză să dea curs cererii organului fiscal de a executa garanția.

De asemenea, în prezent în practica organelor fiscale, s-a constatat că există situații în care debitorul utilizează cu rea credință resursele sale banesti, în alte scopuri decât cele de a achita obligațiile fiscale și ulterior se solicită deschiderea procedurii insolvenței.

- În prezent, potrivit art. 32 din Codul de procedură fiscală contribuabilul/plătitorul are obligația de a înregistra/modifica, la organul fiscal central, domiciliul fiscal, în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social. Înregistrarea/modificarea se face prin depunerea unei cereri de înregistrare/modificare a acestuia.

Pe cale de consecință, înregistrarea domiciliului fiscal nu este necesară dacă acesta coincide cu domiciliul/sediul social.

Cu toate acestea, în lipsa unei prevederi exprese, s-a constatat o interpretare neunitară a acestor prevederi, existând cazuri în care organele fiscale solicită înregistrarea separată a domiciliului fiscal în cazul profesioniștilor atunci când aceștia modifică, prin Oficiul Național al Registrului Comerțului (ONRC), sediul social, chiar dacă acesta este și domiciliu fiscal.

Or, informațiile privind modificarea sediului social care, în lipsa unei declarații de înregistrare a domiciliului fiscal, este prezumat a fi și domiciliu fiscal, sunt disponibile organelor fiscale prin schimbul de informații ce se derulează între ANAF și ONRC.

- În prezent, Codul de procedură fiscală nu reglementează regulile privind refuzul de a primi acte administrative fiscale sau situația în care contribuabilul nu este găsit la domiciliul fiscal în cazul în care organul fiscal decide comunicarea actului prin angajații proprii ai organului fiscal, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului.

- În prezent, organ fiscal nu poate anula actele administrative pentru care au fost pronunțate decizii sau hotărâri rămase definitive în sistemul căilor administrative sau judiciare de atac în sensul anulării sau desființării, și implicit nu poate anula acte administrativ fiscale emise în temeiul actelor administrative anulate sau desființate, după caz.

- În prezent alineatul (1) al art. 67 enumeră categoriile profesionale de persoane care pot refuza să furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștință în exercitarea activității lor printre aceste categorii fiind notarii publici și executorii judecătorești.

- Potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală actele administrative fiscale emise în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emisie și de comunicare. De asemenea contribuabilul/plătitorul poate transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente și prin mijloace electronice de transmitere la distanță.

În scopul implementării acestor măsuri, a fost dezvoltat, la nivelul Ministerului Finanțelor Publice/Agenției Naționale de Administrare Fiscală, un serviciu de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță, numit „Spațiul privat virtual” (SPV) care oferă contribuabililor/plătitorilor posibilitatea de identificare cu certificat calificat sau credențiale de tip utilizator/parolă însoțite de coduri de autentificare de unică folosință, după caz, modificarea profilului,

depunerea de declarații fiscale, efectuarea de cereri de documente, descărcarea de documente și monitorizarea accesului în sesiuni de lucru securizate.

- În prezent, art. 82 alin. (2) prevede faptul că, în scopul administrării impozitului pe venit, în cazul persoanelor fizice, codul de identificare fiscală este codul numeric personal. De asemenea alin. (6) lit. b) de la același articol, prevede faptul că obligația, în cazul persoanelor fizice, de a depune declarația de înregistrare fiscală în termen de 30 de zile de la data eliberării actului legal de funcționare, data începerii activității, data obținerii primului venit sau data dobândirii calității de angajator, după caz. Astfel, din aceste prevederi nu reiese cu claritate momentul de la care începe să curgă termenul de depunere a declarației de înregistrare fiscală.

- În prezent, instituțiile de credit trebuie să transmită organului fiscal informații cu privire la închiderile și deschiderile de conturi bancare, caz în care aceste entități raportoare trebuie să transmită și datele de identificare ale titularilor respectivelor conturi. Potrivit art. 1 din Codul de procedură fiscală, datele de identificare sunt: numele și prenumele în cazul persoanelor fizice sau denumirea în cazul persoanelor juridice și entităților fără personalitate juridică, domiciliul fiscal și codul de identificare fiscală. Or, în practică pot fi situații în care, în cazul contribuabililor nerezidenți, să nu fie posibilă transmiterea informațiilor cu privire la codul de identificare fiscală al acestora, întrucât persoanele în cauză nu s-au înregistrat fiscal, potrivit art. 82 din Codul de procedură fiscală. În plus, în cazul contribuabililor nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României eliberarea certificatului de înregistrare fiscală se realizează cu dificultate.

- În prezent, art. 85 din Codul de procedură fiscală reglementează obligația contribuabilului/plătitorului de a declara la organul fiscal central, în termen de 30 de zile, sediile secundare înființate pe teritoriul României, precum și sediile secundare și filialele înființate în străinătate. Astfel, nu reiese cu claritate data de la care începe să curgă termenul de 30 de zile în care contribuabilul/plătitorul are obligația de a declara înființarea sediilor secundare.

Totodată, în vederea îndeplinirii obligației declarative, contribuabilul/plătitorul este obligat să depună la organul fiscal central, împreună cu declarația, copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului/plătitorului de care aparține sediul secundar sau filiala, precum și copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta deși unele din documente există deja în evidențele organelor fiscale.

- În prezent alin. (8) al art. 92 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că, prin excepție de la alin. (5), (5¹) și (6) ale art 92 din același act normativ, contribuabilul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul care a intrat în faliment sau contribuabilul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal central, la cererea acestora, după îndeplinirea obligațiilor declarative. Or în aceste condiții contribuabilii se pot afla în situația în care, după reactivare, să fie declarați din nou inactivi, potrivit legii.

- În prezent, în Codul de procedură fiscală, nu există prevederi exprese cu privire la efectele depunerii declarațiilor fiscale la un alt organ fiscal decât cel competent, ceea ce conduce la o aplicare neunitară a textului de lege și la

consecințe juridice pentru contribuabil/plătitor (de ex. aplicarea sancțiunilor pentru nedepunerea declarației în termenul prevăzut de lege).

- În prezent, art. 116 din Codul de procedură fiscală stabilește metodele de control folosite pentru efectuarea inspecției fiscale, respectiv: verificarea prin sondaj, verificarea exhaustivă și controlul electronic.

- În prezent, alin. (2) al art. 117 din Codul de procedură fiscală stabilește faptul că perioada supusă inspecției fiscale începe de la sfârșitul perioadei controlate anterior, dar în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

- În prezent, potrivit art. 134 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, pe perioada derulării unei inspecții fiscale nu se poate derula concomitent și un control inopinat pentru aceleași operațiuni și obligații supuse inspecției fiscale potrivit avizului de inspecție fiscală. Cu toate acestea, pot fi situații în care în alte proceduri (ex. inspecție fiscală la alți contribuabili) să se pună problema efectuării unor constatări necesare finalizării procedurii respective, constatări care pot fi efectuate prin procedura controlului inopinat (ex. efectuarea unui control încrucișat).

- În prezent, art. 138 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că una dintre activitățile preliminare, efectuate de organele fiscale, în cadrul verificării situației fiscale personale ale unei persoane fizice este și aceea de verificare fiscală prealabilă documentară. Astfel, în cadrul verificării fiscale prealabile documentare se solicită informații de la terți, inclusiv din străinătate, ceea ce presupune un consum semnificativ de resurse, dar nu și de la persoana supusă verificării, care ar putea lămuri mare parte dintre aspectele referitoare la situația sa fiscală. În cadrul activității preliminare de verificare fiscală prealabilă documentară, la sfârșitul acestei verificări, dacă se constata îndeplinirea condițiilor legale referitoare la diferența semnificativă se emite avizul de verificare.

- În prezent, în Codul de procedură fiscală, noțiunea de „creanță fiscală” a suferit o modificare semnificativă în sensul restrângerii acesteia la veniturile statului ce au natură fiscală, respectiv impozite, taxe precum și venituri similare, iar noțiunea de „obligație fiscală” a fost reconsiderată în sensul de obligație de plată a impozitelor, taxelor și a veniturilor similare.

Potrivit art. 93 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 95 alin. (2) creanțele fiscale principale se stabilesc prin decizie de impunere, iar art. 98 lit. (c) stabilește că decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii este asimilată deciziei de impunere, rezultând astfel că prin decizia de impunere se stabilește creanța fiscală principală, iar prin decizia referitoare la obligațiile fiscale accesorii se individualizează creanța fiscală accesorie.

Potrivit art. 95 alin. (6) obligația fiscală de plată (principală sau accesorie) se naște la momentul comunicării deciziei de impunere sau după caz a deciziei privind obligațiile de plată accesorii.

- În prezent durata efectuării verificării situației fiscale personale este stabilită de organul fiscal central și nu poate fi mai mare de 12 luni în cazul în care sunt necesare informații din străinătate. Dacă nu sunt necesare informații din străinătate durata nu poate fi mai mare de 6 luni de la data începerii verificării fiscale.

● În prezent, la solicitarea organului fiscal, persoana supusă verificării personale are obligația de a depune o declarație de patrimoniu și de venituri. Această solicitare se realizează printr-o adresă transmisă persoanei respective.

● În prezent, pentru a considera că persoana verificată, nu se prezintă din orice motiv, la două termene consecutive stabilite în mod rezonabil [art. 9 alin. (3) din Codul de procedură fiscală] de organul fiscal în vederea audierii, este necesar ca înștiințarea cu privire la data prezentării concluziilor să fie comunicată în conformitate cu dispozițiile art. 47, existând astfel posibilitatea să se ajungă la comunicarea prin publicitate. Din practică a rezultat că perioada alocată procedurii audiere în situația data variază între 21 de zile în cazul comunicării prin poștă și 65 zile în cazul comunicării prin publicitate.

● În prezent art. 150 din Codul de procedură fiscală nu face distincție între procesul verbal ca act constatator al unei situații fiscale și actul de sesizare a organelor de urmărire penală în cazul în care se constată indiciile săvârșii unei fapte penale, aspect de natură a crea confuzii în ceea ce privește procedura sesizării organelor de urmărire penală.

● În prezent Codul de procedură fiscală nu reglementează în mod expres că, în cadrul controlului fiscal pot fi cuprinse și acțiuni de prevenire și conformare.

● Potrivit prevederilor art. 153 din Codul de procedură fiscală, contribuabilul/plătitorul are acces la informațiile din evidența creanțelor fiscale, la cererea acestuia. Accesul la evidența creanțelor fiscale se efectuează potrivit procedurii și condițiilor aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal central și prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal local.

Pe de altă parte, în vederea simplificării accesului contribuabililor/plătitorilor la informațiile cuprinse în evidența creanțelor fiscale, în data de 2 iunie 2017, a intrat în vigoare Ordinul ministrului finanțelor publice nr.660/2017, act normativ prin care a fost aprobată Procedura de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță între Ministerul Finanțelor Publice/organul fiscal central și persoanele fizice, persoanele juridice și alte entități fără personalitate juridică.

Conform prevederilor acestui act normativ, fac obiectul comunicării prin intermediul serviciului „Spațiul Privat Virtual” informațiile cu privire la obligațiile de plată ale contribuabililor menționați la paragraful precedent. Aceste informații sunt prevăzute în Anexa nr. 1 și Anexa nr. 3 la procedura mai sus invocată, pentru persoane fizice, precum și în Anexa nr. 2 la procedură, pentru persoane juridice sau entități fără personalitate juridică.

Astfel, în contextul actual în care există deja un act normativ care reglementează procedura de acces a contribuabililor, la informațiile referitoare la situația lor fiscală, respectiv Ordinul ministrului finanțelor publice nr.660/2017, nu se mai justifică existența unui alt act normativ al cărui obiect de reglementare este similar cu acesta, respectiv Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 230/2013 fiind necesară reglementarea printr-un singur act normativ.

● Potrivit art. 152 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, colectarea creanțelor

fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță sau al unui titlu executoriu. Titlul de creanță fiscală – actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța fiscală.

În procedura impunerii administrative (impunere realizată pe baza declarației fiscale depuse de contribuabil), în practica organelor fiscale întâlnim situații în care organele fiscale emit sau comunică decizii cu întârziere, după termenul de plată scadent.

Totodată, potrivit art. 154 alin. (1) din privind Codul de procedură fiscală, creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează. De asemenea, obligațiile fiscale restante sunt obligațiile fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată. Legea prevede că pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Apreciem că o corectă abordare este aceea de a nu se calcula obligații accesorii, de vreme ce contribuabilului nu i s-a comunicat decizia de impunere, el neavând cunoștință despre cuantumul obligației fiscale de plată. În atare situație, contribuabilul nu poate fi sancționat pentru neplata obligației fiscale decât în cazul în care, după comunicarea deciziei de impunere, adică a sumei de plată, acesta nu plătește în termenul scadent. Însă această abordare este justificată numai în condițiile în care contribuabilul respectă obligația de depunere a declarației fiscale care stă la baza emiterii deciziei de impunere.

Pentru aceasta este necesară completarea art. 155 din Codul de procedură fiscală și reglementarea expresă a unui nou termen scadent în cazul în care organele fiscale au comunicat deciziile de impunere după expirarea termenelor de plată.

- În prezent, art. 156 din Codul de procedură fiscală, reglementează termenele de plată pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii. Aceste termene reprezintă termene ce se acordă contribuabilului în vederea achitării voluntare a obligațiilor fiscale de natura celor anterior menționate, reprezentând termene până la care organul fiscal nu va putea pretinde stingerea obligației pe calea executării silit. Această regulă nu acoperă și regimul executării obligației individualizate într-o decizie de impunere din oficiu. În plus, în prezent, nu este reglementat un termen de plată pentru diferențele stabilite prin declarații fiscale rectificative.

- În prezent, obligațiile fiscale care sunt condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată sunt considerate restante chiar dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute de lege pentru menținerea valabilității eşalonării la plată. Astfel, până la expirarea termenelor suplimentare prevăzute pentru îndeplinirea condițiilor de menținere a valabilității înlesnirilor la plată, aceste obligații se înscriu în certificatul de atestare fiscală la Secțiunea A „*Obligații fiscale și alte obligații bugetare*”, aspect care, afectează eligibilitatea contribuabilului cu consecințe negative asupra activității desfășurată de acesta.

Totodată, nu este reglementată situația creanțelor fiscale care au fost considerate defavorizate în procedura insolvenței astfel încât acestea nu au fost incluse în planul de reorganizare.

În plus, potrivit art.253 din Codul de procedură fiscală, în cazul în care cumpărătorul căruia i s-a încuviințat plata prețului în rate, nu plătește diferența de preț în condițiile și la termenele stabilite, acesta este executat silit pentru

diferența de preț, iar în cazul debitorului, potrivit propunerilor de modificare ale art.253 astfel cum sunt formulate prin acest proiect de Ordonanță, aceste creanțe au făcut deja obiectul unei stingeri, respectiv cea de valorificare a bunurilor cu plata prețurilor în rate, fapt pentru care, în principiu, debitorul nu mai este răspunzător pentru plata acestora, însă creanțele trebuie să rămână în fișa pe plătitor a debitorilor, având în vedere că trebuie să existe o evidența pe tipuri de obligații fiscale, până la stingerea lor cu prețul plătit în rate de către adjudecatar.

- În plus, în prezent la art.157, alin. (3) din Codul de procedură fiscală, se reglementează faptul că, în cazul în care, suma obligațiilor fiscale înscrise într-un certificat de atestare fiscală este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit, se consideră că respectivul contribuabil nu înregistrează obligații fiscale restante. În acest sens, în certificatul de atestare fiscală se face o mențiune.

Astfel, această reglementare este valabilă numai în situația eliberării unui certificat de atestare fiscală, nu și în alte situații în care organul fiscal analizează situația obligațiilor fiscale restante comparativ cu sumele de rambursat/restituit. Cu titlu de exemplu, amintim analiza efectuată la publicarea pe site a obligațiilor fiscale restante ale debitorilor, caz în care nu se consideră că un debitor înregistrează obligații fiscale restante în situația în care suma obligațiilor fiscale restante este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit.

- În prezent alin. (5) al art. 158 prevede că în cazul persoanelor fizice certificatul de atestare fiscală poate fi utilizat în perioada de până la 90 de zile de la eliberării, fără a face distincție cu privire la situația persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere pentru care situația lor fiscale se poate modifica în fiecare lună.

- În prezent, sancțiunea pentru lipsa certificatului de atestare fiscală în cazul înstrăinării dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport este nulitatea absolută a actelor prin care se înstrăinează aceste bunuri.

În cazul nulității absolute se elimină posibilitatea dobânditorului bunurilor imobile (sau a mijloacelor de transport) de a acoperii lipsa certificatului de atestare fiscală prin înregistrarea fiscală a bunului pe numele său și achitarea obligațiilor fiscale restante pentru perioada de prescripție a obligației de plată (fapt posibil în cazul nulității relative).

- În prezent, art. 160 din Codul de procedură fiscală nu reglementează modul în care organul fiscal ia la cunoștință despre finalizarea procedurii succesoriale și împărțirea bunurilor succesoriale. Astfel de informații sunt necesare în special organelor fiscale locale pentru buna administrare a impozitelor și taxelor locale. În plus, actualele prevederi ale acestui articol referitoare la obligația notarilor publici de a solicita certificatul de atestare fiscală cu ocazia dezbaterii succesiunii nu instituie o excepție pentru contribuabilii care la data decesului nu aveau atribuit un cod numeric personal, aspect care constituie un impediment în realizarea rezultatului solicitării.

- În prezent art. 163 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, reglementează faptul că în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate bugetului de stat și a unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru celelalte obligații

fiscale.

- În prezent alin. (9) al art. 165 din Codul de procedură fiscală stabilește faptul că organul fiscal competent comunică debitorului modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, cu cel puțin 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligațiilor fiscale.

- În prezent, Codul de procedură fiscală reglementează la art. 168 alin. (12) și art. 236 alin. (2) restituirea, în cazul virării eronate, precum și exceptarea de la executarea silită prin poprire, a sumelor reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale, nu și de la cele naționale. Regimul este diferit de cel reglementat de dreptul comun (Codul de procedură civilă), care prevede aceeași excepție fără a face diferența în ceea ce privește sursa finanțării, respectiv internațională sau națională.

- În prezent, art. 173 din Codul de procedură fiscală reglementează dispozițiile generale privind dobânzile și penalitățile de întârziere.

- Litera b) a alin. (4) al art. 174 din Codul de procedură fiscală reglementează în mod expres excepția în ceea ce privește dobânzile datorate pentru obligațiile fiscale datorate de către debitorul declarat insolubil care nu are venituri și bunuri urmăribile, până la data trecerii în evidența separată.

- În prezent, art 175 din Codul de procedură fiscală reglementează modul în care se calculează dobânzile în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală.

- În prezent, penalitatea de nedeclarare prevăzută la art. 181 se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizii de impunere emise urmare unei inspecții fiscale. Cu toate acestea, Codul de procedură fiscală reglementează și alte proceduri de control în urma cărora organele fiscale stabilesc diferențe de obligații fiscale, respectiv procedura verificării situației fiscale personale.

- Alineatul (1) al art. 184 din Codul de procedură fiscală reglementează posibilitatea și nu obligația acordării eșalonărilor la plată de către organul fiscal central, dacă sunt îndeplinite condițiile de acordarea a acestora.

- Pe perioada eșalonării la plată, penalitățile de întârziere aferente obligațiilor fiscale principale eșalonate se amână la plată urmând ca la finalizarea cu succes a eșalonării acestea să fie anulate. În această amânare/anulare nu intră penalitățile de întârziere care au fost cuprinse în eșalonare. Este de precizat că în situația în care debitorul nu constituie garanții sau acestea sunt insuficiente, cu excepțiile prevăzute de lege, penalitățile de întârziere nu se amână la plată și se includ în eșalonare,

- Art. 191 din Codul de procedură fiscală reglementează procedura de eliberare a certificatului de atestare fiscală în scopul acordării eșalonării la plată de către organul fiscal central, procedură derogatorie de la norma generală prevăzută la art. 158.

Cu toate acestea, norma de trimitere (la art. 159) de la art. 191 din Codul de procedură fiscală vizează și certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal

local, deși procedura de acordare a eșalonării la plată la care se referă art. 191 nu se aplică de către organul fiscal local.

- În prezent, cadrul legislativ în materie de înlesniri la plata obligațiilor fiscale, nu prevede în mod expres cum se calculează ratele de către organul fiscal central, acest lucru fiind prevăzut în legislația secundară, respectiv ratele sunt egale pe toată perioada eșalonării la plată. În practică s-a constatat că unii agenți economici, cum este cazul celor care au activități agricole sau a celor din domeniul construcțiilor, au producție sezonieră sau în anumite perioade din an au activitatea productivă întreruptă. Astfel, au fost pierdute eșalonările la plată acordate, din cauza lipsei veniturilor determinată de caracterul sezonier al activității, deși interesul creditorului fiscal este de a menține eșalonarea la plată în scopul recuperării creanțelor.

- În prezent, art. 193 alin. (3) din Codul de procedură fiscală reglementează situațiile de excepție în care anumite categorii de debitorii nu trebuie să constituie garanții. Totodată, Codul de procedură fiscală permite constituirea de garanții în procedura eșalonării la plată a bunurilor perisabile.

- În prezent, termenul în care se achită obligațiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, ca și condiție de menținere a eșalonării la plată, nu este corelat cu termenul în care se achită creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

În plus, textul de lege nu prevede un termen în care debitorul trebuie să reîntrească garanția iar în practica organelor fiscale au fost cazuri în care, prin hotărâre judecătorească definitivă, s-a stabilit că bunurile aduse în garanție de către debitor nu sunt proprietatea acestuia, ci a unei terțe persoane.

- Potrivit art. 195 alin. (1) litera f) contribuabilul poate solicita modificarea eșalonării la plată, în termenul de valabilitate al acesteia, prin includerea în eșalonare a creanțelor stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, în situația în care transmiterea creanțelor se efectuează pe perioada derulării eșalonării la plată.

Cu toate acestea, textul art. 195 nu a reglementat expres posibilitatea modificării eșalonării la plată și a includerii în eșalonare și a amenzilor, creând astfel o aplicare neunitară.

În prezent, debitorii au posibilitatea să solicite, pe perioada de valabilitate a eșalonării, modificarea eșalonării la plată, prin includerea în eșalonare a unor obligații fiscale. În situația în care debitorul nu depune cererea de modificare a eșalonării la plată aceste obligații fiscale devin condiție de menținere a eșalonării și trebuie să fie achitate în unul dintre termenele prevăzute la art. 194 din Codul de procedură fiscală, după caz.

Odată cu depunerea cererii, debitorul trebuie să constituie și garanțiile prevăzute de lege, corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eșalonare la plată. Astfel se identifică situația în care debitorul, fără intenție, constituie o garanție mai mică decât cea prevăzută de lege, situație în care, deși îndeplinește toate celelalte condiții de aprobare a cererii de modificare a eșalonării la plată, această cerere este respinsă.

În plus, în situația în care debitorul solicită modificarea deciziei de eșalonare la

plată, nu sunt clare prevederile referitoare la posibilitatea acordării eşalonării la plată în cazul în care acesta nu deţine bunuri în proprietate sau acestea sunt insuficiente pentru constituirea garanţiilor.

Totodată, în prezent, art. 195 din Codul de procedură fiscală, nu reglementează, în mod expres, situaţia în care un act administrativ fiscal este desfiinţat sau anulat în tot sau în parte în procedură administrativă, situaţie în care trebuie modificată şi decizia de eşalonare la plată întrucât desfiinţarea, totală sau parţială, a actelor administrative fiscale, atrage, de asemenea, desfiinţarea totală sau parţială, a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale desfiinţate, fiind vorba de o aplicare a adagiului latin *quod nullum est, nullum pro ducit effectum*, (ceea ce este nul nu poate produce niciun efect).

- Potrivit prevederilor art. 181 din Codul de procedură fiscală, penalitatea de nedeclarare se poate reduce, la cererea contribuabilului/plătitorului, cu 75%, dacă obligaţiile fiscale principale stabilite prin decizie de impunere sunt eşalonate la plată, în condiţiile legii, situaţie în care reducerea se acordă la finalizarea eşalonării la plată. Pe de altă parte, potrivit art. 199 din Codul de procedură fiscală, în cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată acordată de organul fiscal central, reprezentând obligaţii fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii eşalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Astfel, rezultă că în cazul contribuabililor care beneficiază de eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale nedeclarate şi pentru care datorează penalitate de nedeclarare aceştia vor datora şi penalitatea de 5% (dublă penalizare).

- În prezent, art. 200 din Codul de procedură fiscală prevede că debitorul poate solicita organului fiscal competent menţinerea unei eşalonări la plată a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condiţiilor prevăzute de lege, o singură dată pe perioada de valabilitate a eşalonării, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanţiei de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea obligaţiilor fiscale, după caz.

- Articolul 201 cuprinde în denumirea marginală referirea la noţiunea de majorări de întârziere, deşi această noţiune este specifică administrării impozitelor şi taxelor locale de către organele fiscale locale şi cărora nu le sunt opozabile prevederile acestui articol.

- În cadrul eşalonării la plată, articolul 204 din Codul de procedură fiscală reglementează atât aspecte în legătură directă cu sumele care sunt incluse în eşalonare şi care sunt cuprinse în certificatul de atestare fiscală, cât şi cu sumele care se nasc după emiterea certificatului de atestare fiscală. Acest articol nu distinge în ceea ce priveşte obligaţiile fiscale ce trebuie achitate într-un anumit termen, prevăzut de legislaţia specifică, şi care se includ în eşalonarea la plată ori constituie condiţie pentru menţinerea eşalonării la plată.

- În prezent la art 206 din Codul de procedură fiscală este reglementată procedura de acordare a eşalonărilor la plată pentru debitorii cu risc fiscal mic. Litera d) a alin. (3) al acestui articol stabileşte că una dintre condiţiile pentru ca un debitor să fie considerat cu risc fiscal mic este aceea de a nu avea obligaţii fiscale restante mai vechi de 6 luni.

● În prezent în procedura de eşalonare la plată o scrisoare de garanție/polită de asigurare de garanție se execută doar în situația în care debitorul pierde eşalonarea la plată.

● Potrivit dispozițiilor actuale ale art. 211 din Codul de procedură fiscală, scrisoarea de garanție trebuie emisă de o instituție de credit. Pe cale de consecință, textul de lege nu permite emiterea unei scrisori de garanție de către instituțiile financiare nebancale întrucât acestea nu au calitatea de instituții de credit, deși potrivit legii de înființare, aceste entități au în obiectul de activitate înscris la Oficiul Național al Registrului Comerțului dar și în Registrele specifice administrate de Banca Națională activitatea de emiteră de garanții.

În plus, în practică s-a constatat că există neclarități în ceea ce privește confirmarea și acceptarea scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție emisă de o instituție financiară din afara României.

● În prezent, nu este reglementat, în mod explicit, momentul în care devin executorii măsurile asigurătorii dispuse în cazul înființării popririi asigurătorii sau a sechestrului asigurătoriu, dispuse în termenul de 30 zile și, respectiv 15 zile, de la comunicarea somației. De subliniat că potrivit Codului, măsurile asigurătorii se dispun atunci când, în aceste perioade, există pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.

Aceeași situație există și când măsura asigurătorie a fost dispusă pe perioada suspendării măsurilor de executare silită.

În prezent, nu este reglementată situația în care s-au instituit măsuri asigurătorii înainte de emiterea titlului de creanță și au fost sesizate organele de urmărire penală, potrivit legii, dar pentru situația respectivă nu au mai fost luate măsuri asigurătorii potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, acestea neîmbrăcând o latură penală.

De asemenea, în practică, pot apărea situații în care sunt constituite garanții sub forma unei scrisori de garanție sau poliță de asigurare de garanție, iar prin prelungirea termenului până la un an, garanțiile ar trebui prelungite corespunzător dar debitorul refuză prelungirea termenului de valabilitate al garanțiilor. De subliniat că dispozițiile Codului de procedură fiscală nu prevăd posibilitatea executării garanției în interiorul termenului de valabilitate pentru o asemenea ipoteză.

● În prezent, art. 214 din Codul de procedură fiscală reglementează ridicarea măsurilor asigurătorii fără să distingă dacă acesta se poate realiza și parțial.

● Articolul 217 din Codul de procedură fiscală stabilește la lit. d) momentul de la care se întrerupe termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită în cazul comunicării procesului-verbal de insolvabilitate fără bunuri și venituri urmăribile.

În plus, la lit. c) a art. 217 se prevede că termenul de prescripție se întrerupe la data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită.

Pe de altă parte, art. 230 alin. (1) din Codul de procedură fiscală prevede că executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită.

În practică, s-a constatat că organele fiscale locale au emis mai multe somații (în ani diferiți) pentru același debitor și având ca obiect aceeași obligație fiscală,

fără a proceda la continuarea executării silită cu celelalte măsuri de executare (sechestrul, poprire, etc.) întrerupând astfel termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

- În prezent, procedurile de executare silită nu se realizează diferențiat, acesta realizându-se indiferent de quantum și vechimea creanțelor fiscale.

- În prezent, dispozițiile Codului de procedură fiscală referitoare la urmărirea imobilului în baza somației emisă de organul fiscal nu sunt corelate cu dispozițiile art. 902 alin. (2) pct. 17 din Codul civil.

- În prezent, potrivit art. 233 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură fiscală, una din situațiile de suspendare a executării silită intervine atunci când suspendarea se acordă prin hotărâre a Guvernului. Măsura are natura unui ajutor de stat și poate fi acordată doar cu respectarea legislației naționale și europene în materie.

De asemenea, executarea silită se suspendă în cazul în care, ulterior începerii executării silită, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a început executarea silită.

- În prezent, dispozițiile Codului de procedură fiscală referitoare la executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor, reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații nu sunt corelate cu dispozițiile Codului de procedură civilă în ceea ce privește executarea silită prin poprire a sumelor reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații **naționale ori internaționale**.

În plus, în prezent, prin excepție de la art. 230 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, poprirea nu poate fi înființată înainte de împlinirea unui termen de 30 de zile de la data comunicării somației.

- În prezent, în cadrul procedurii de executare silită a bunurilor mobile, acestea nu se sechestrează dacă prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cheltuielile executării silită.

- În prezent, dispozițiile Codului de procedură fiscală referitoare la datele cuprinse în procesul-verbal de sechestrul nu sunt corelate cu dispozițiile art. 876 alin. (3) din Codul civil.

- În prezent art. 240 din Codul de procedură fiscală reglementează posibilitatea lăsării bunurilor sechestrate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare silită ori de executorul fiscal, după caz, ori pot fi ridicate și depozitate de către acesta.

Pe de altă parte, textul de lege prevede că în cazul bunurilor sechestrate care constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi lucrătoare, la unitățile specializate.

- Potrivit art. 242 alin. (5) coroborat cu art. 239 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, în procesul-verbal de sechestrul, în descrierea bunurilor imobile, nu sunt prevăzute anumite elemente de identificare a acestor bunuri, respectiv numărul cadastral și numărul de carte funciară.

Totodată, textul prevede că informațiile referitoare la imobilele înscrise în

sistemul integrat de cadastru și carte funciară se efectuează de către biroul de carte funciară.

- Alineatul (3) al art. 247 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că vânzarea la licitație reprezintă una dintre modalitățile de valorificare a bunurilor sechestrate fără a menționa în mod expres că vânzarea se poate realiza și prin licitație prin mijloace electronice.

- În prezent, textul de lege este neclar și generează o aplicare neunitară, așa cum rezultă din sesizările transmise de către organele fiscale, potrivit cărora există confuzii în ceea ce privește efectuarea publicității vânzării, mai precis cele referitoare la realizarea acesteia atât într-un cotidian local cât și într-un cotidian național de largă circulație, drept pentru care se impune realizarea unei mai bune clarități a textului de lege.

În prezent, nu sunt stabilite praguri minime privind prețul de vânzare a bunurilor la a patra licitație, totuși având în vedere maniera de redactarea a textului, respectiv utilizarea sintagmei „*poate fi vândut*” este de natură a conduce la interpretarea potrivit căreia norma stabilește posibilitatea vânzării bunului la un preț inferior prețului de pornire a licitației, și nu obligația de vânzare a bunului la orice preț.

- În prezent art. 253 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că pentru bunurile imobile vândute la licitație cumpărătorul poate face și plata în rate. Este de precizat că, prevederile legale actuale ale acestui articol, nu reglementează posibilitatea plății în rate a bunurilor mobile valorificate, chiar mai mult decât atât, în situația în care acestea nu se pot valorifica, se restituie debitorilor, astfel că, apreciem că oferirea posibilității plății în rate poate conduce la creșterea gradului de valorificare a bunurilor sechestrate.

- În prezent, art. 255 din Codul de procedură fiscală prevede că, în cazul bunurilor imobile care nu au fost valorificate nici la a 4-a licitație să se reia procedura, fără a se preciza dacă reluarea procedurii presupune parcurgerea tuturor etapelor prevăzute la art. 250.

- În prezent, Codul de procedură fiscală, care constituie cadrul general în materie de colectare a creanțelor fiscale, nu prevede un termen în care organul fiscal trebuie să vireze sumele realizate prin executare silită ce trebuie virate unei alte autorități publice urmare transmiterii de către aceste autorități a titlurilor executorii, potrivit unor acte normative speciale.

- Trecerea în proprietatea publică a statului a unor bunuri imobile, proprietate a unui debitor, se realizează atât prin aplicarea prevederilor art. 263 din Codul de procedură fiscală, cât și prin alte acte normative adoptate de Guvernul României, fără a fi parcurse etapele prevăzute de art. 263 din Codul de procedură fiscală.

În plus, măsura de stingere a obligațiilor fiscale prin dare în plată grevează bugetul general consolidat de venituri care ar putea să se realizeze, iar darea în plată ar trebui să fie o măsură excepțională și, totodată, justificată temeinic privind implicațiile ce decurg asupra bugetului, fapt pentru care o astfel de măsură trebuie analizată și aprobată punctual, în funcție de aceste elemente, prin act normativ cu putere de lege.

Precizăm că, una dintre cele mai importante atribuții ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală este cea referitoare la colectarea veniturilor statului, prin

modalitățile prevăzute de lege, ori prin măsura de dare în plată nu se aduce un aport semnificativ pentru realizarea acestei atribuții.

Mai mult decât atât, potrivit dispozițiilor art. 117 alin. (2) lit. g) din *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență*:

„Următoarele acte sau operațiuni ale debitorului vor putea fi anulate, pentru restituirea bunurilor transferate sau a valorii altor prestații executate:

(...) g) actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde/intarzia starea de insolvență ori de a fraudă un creditor”.

Astfel, din această perspectivă, analiza operațiunii de dare în plată ar trebui să se realizeze și sub aspectul efectelor acestui transfer imobiliar asupra societății debitoare, în sensul provocării insolvenței și riscul ca oricare dintre creditorii să se prevaleze de dispozițiile legale prezentate anterior după intrarea în această procedură.

Raportat la aplicarea în decursul timpului a prevederilor privind darea în plată astfel cum au fost reglementate prin Codul de procedură fiscală, precizăm că, în cursul anilor 2014, 2015 și 2016, comisia numită prin ordin al ministrului finanțelor publice a analizat, un număr nesemnificativ de cereri de dare în plată primite din partea debitorilor, respectiv:

- **în cursul anului 2014** au fost supuse analizei Comisiei, un număr de 8 (opt) cereri de dare în plată din care patru cereri au fost aprobate,
- **în cursul anului 2015**, Comisia a analizat o singură cerere care viza o contestație la o decizie de respingere,
- **în cursul anului 2016**, Comisia nu a analizat nicio cerere de dare în plată, întrucât documentațiile depuse nu au fost complete.

De asemenea, menționăm că o parte din solicitările supuse analizei Comisiei au vizat cereri depuse de aceeași debitori pentru care au fost respinse sau restituite documentațiile, ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, prin care solicitau darea în plată pentru aceleași bunuri.

- În prezent, art. 264 din Codul de procedură fiscală prevede conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale în cazul contribuabililor/plătitorilor la care statul sau o unitate administrativ teritorială este acționar integral sau majoritar, cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat.

Obiect al conversiei îl formează obligațiile fiscale reprezentând impozite, taxe, contribuții sociale obligatorii și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate, cu excepția obligațiilor fiscale principale cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor externe garantate de stat.

- În prezent alin. (1) al art. 265 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că pentru debitorii ale căror venituri sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată prevederea legală putând fi interpretată alternativ motiv pentru care poate da naștere la interpretări diferite.

- În prezent, Codul de procedură fiscală nu reglementează situația obligațiilor fiscale datorate de debitori, persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau profesii libere, precum și asocieri și alte entități fără personalitate juridică care se radiază din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii.

De asemenea nu sunt clarificate aspectele generate de aplicarea prevederilor

Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, când judecătorul sindic admite în parte creanțele fiscale solicitate de organul fiscal pentru a fi înscrise la masa credală, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțată în acest sens. Astfel, debitorul este obligat doar la acoperirea creanțelor admise la masa credală, pentru diferența de valoare, creditorul nemaiaivând drept de a o realiza, urmând a proceda la anularea acesteia.

- În prezent, pentru executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, pentru care competent pentru efectuarea executării silite este organul fiscal central, nu sunt reglementate situații de excepție care să aibă în vedere caracterul special al acestor situații aplicându-se prevederile Codului de procedură fiscală.

- În prezent alin. (5) al art. 276 din Codul de procedură fiscală reglementează convocarea organelor de inspecție fiscală de către organul de soluționare în cazul în care contestatorul a solicitat susținerea orală a contestației.

- În cuprinsul Codului de procedură fiscală, nu este stabilită cauțiunea pentru ipoteza suspendării unor acte administrative fiscale al căror obiect nu este evaluabil în bani. În plus, nu există o prevedere care să reglementeze în mod expres efectele suspendării, în baza Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, a executării actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale asupra actelor administrative fiscale prin care sunt individualizate obligațiile fiscale accesorii aferente acestora.

De asemenea, nici în cadrul Legii nr. 554/2004 nu se reglementează o astfel de ipoteză, ci doar ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, caz în care acest din urmă act administrativ este suspendat de drept [art. 14 alin.(5)], însă situația supusă analizei nu se încadrează în această ipoteză.

Totodată nu este clarificată situația cauțiunii datorate pentru suspendarea executării actului administrativ fiscal în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004 atunci când contribuabilul a obținut deja suspendarea executării actului în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ.

- Alineatul (3) al art. 279 din Codul de procedură fiscală stabilește că organul emitent al actului administrativ fiscal desființat total sau parțial în urma soluționării contestației, trebuie să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației.

Astfel, alin. (3) al art. 281 din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că noul act administrativ fiscal trebuie să se încheie într-un termen de 30 de zile de la data aducerii la cunoștință organului fiscal a deciziei de desființare, ceea ce este în contradicție cu termenul prevăzut de art. 126 în ceea ce privește durata efectuării inspecției fiscale.

- În ceea ce privește asistența reciprocă la recuperare, în prezent Codul de procedură fiscală reglementează competența Agenției Naționale de Administrare Fiscală doar pentru aplicarea dispozițiilor Directivei Consiliului nr. 2010/24/UE privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri, ale cărei prevederi au fost transpuse în

	<p>TITLUL X - Aspecte internaționale, Capitolului II - Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri.</p> <ul style="list-style-type: none"> • În prezent, în Codul de procedură fiscală nu este reglementată sancțiunea pentru nedeplinirea de către persoanele fizice la termenele prevăzute de lege a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la sosirea în România, respectiv a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la plecarea din România, obligații reglementate de Codul fiscal. <p>De asemenea nu este reglementată o sancțiune pentru netransmiterea de către organul fiscal local a informațiilor prevăzute la art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, referitoare la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenții altor state membre ale Uniunii Europene.</p> <ul style="list-style-type: none"> • În prezent, la art. 342 din Codul de procedură fiscală nu este reglementată obligația avizării de către Ministerul Finanțelor Publice a normelor sau instrucțiunilor necesare aplicării unitare a acestui act normativ aprobate prin ordin al ministrului de resort sau ordin al președintelui ANAF. • În prezent, la art. 343 din Codul de procedură fiscală este reglementat faptul că organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane, cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Pentru asigurarea unei mai bune clarități a textului de lege și în vederea unei mai bune aplicări a acestuia de către instituțiile publice care au calitatea de organe fiscale, altele decât organele fiscale centrale și locale definite la art. 1 pct. 31 și 32, este necesar a se completa art. 2 din Codul de procedură fiscală în sensul menționării regulilor procedurale incidente în activitatea acestor categorii de organe fiscale. • La art. 8 din Codul de procedură fiscală se propune ca în toate situațiile în care la organul fiscal se depun documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limbă străină fără ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română să nu fie luate în considerare de organul fiscal, în considerarea faptului că limba oficială în administrația fiscală este limba română. • La art. 11 din Codul de procedură fiscală se propune reglementarea expresă a formei sub care poate fi prezentat acordul scris al contribuabilului în cazul în care sunt solicitate informații despre acesta, respectiv acordul poate fi emis pe hartie sau poate fi emis în formă electronică semnat în condițiile legii. • La art. 23 din Codul de procedură fiscală se propune reglementarea unei noi situații de preluare a obligațiilor, respectiv persoana fizică, în nume propriu, preia obligațiile bugetare datorate de aceasta, potrivit legii, din activitățile economice desfășurate de aceasta în mod independent sau profesii libere, precum și din asocieri și alte entități fără personalitate juridică, în cazul în care aceștia au fost radiați din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii • Se propune la art. 25 din Codul de procedură fiscală introducerea unui nou

caz de răspunere solidară în situația în care emitentul scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție refuză să vireze sumele de bani la solicitarea organului fiscal în situația în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru executarea garanției.

Precizăm că dispozițiile art. 2321 alin. (3) din Codul civil rămân aplicabile în sensul că emitentul scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție are dreptul de a refuza plata în caz de abuz sau fraudă vădită.

Totodată se propune reglementarea unui nou caz de atragere a răspunderii solidare, respectiv atragerea răspunderii solidare a persoanelor care au determinat, cu rea-credință, acumularea și sustragerea de la plata obligațiilor fiscale în cazul debitorului pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței.

Prin această propunere se are în vedere descurajarea debitorului în ceea ce privește utilizarea resurselor sale bănești, în alte scopuri decât cele de a achita obligațiile fiscale, precum și utilizarea abuzivă a legii insolvenței.

- În vederea ușurării sarcinii de conformare fiscală, este necesară modificarea prevederilor actuale ale art. 32, în sensul exonerării contribuabilului/plătitorului de la obligația de a depune cerere de modificare a domiciliului fiscal, în situația în care domiciliul sau sediul social coincide cu domiciliul fiscal, având în vedere că administrația fiscală deține aceste date urmare fluxurilor zilnice ale schimbului de informații realizate electronic cu ONRC, în situația în care urmare modificării domiciliului/sediului social, acesta este și domiciliul fiscal.

Totodată, în corelare cu această modificare s-a completat art. 36 cu o regulă privind momentul schimbării competenței de administrare, moment care este data schimbării sediului social.

- Se propune ca la art. 47 să se reglementeze regulile privind comunicarea actelor administrative fiscale prin remitere la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, precum și refuzul de a primi acte administrative fiscale în cazul în care comunicarea se face prin această modalitate, similar celor din Codul de procedură civilă, însă adaptate specificului raportului juridic fiscal.

De asemenea, prevederile art. 47 au fost reformulate pentru a asigura mai multă claritate procedurii de comunicare a actelor administrative fiscale emise pe suport hârtie, astfel:

- regula generală de comunicare este cea prin poștă, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire;
- dacă această cale nu a avut succes, se aplică regula de comunicare prin publicitate (publicarea unui anunț la sediul și pe pagina de internet a organului fiscal);
- dezvoltarea regulilor cu privire la comunicarea actului administrativ fiscal pentru a permite organului fiscal posibilitatea comunicării actelor administrative fiscale prin remitere la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, precum și refuzul de a primi acte administrative fiscale în cazul în care comunicarea se face prin această modalitate, similar celor din Codul de procedură civilă, însă adaptate specificului raportului juridic fiscal. Măsura are în vedere corelarea modalităților de comunicare a actelor administrative fiscale cu modalitățile de comunicare a actelor procedurale prevăzute de Codul de procedură civilă;
- posibilitatea comunicării actului prin remitere sub semnătură la sediul organului fiscal ori de câte ori se solicită acest lucru de către contribuabil.

• Crearea posibilității anulării, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, a creanțelor stabilite prin acte administrative care au fost transmise organului fiscal în vederea recuperării și au fost anulate actele de stabilire a creanțelor.

Măsura are în vedere eliminarea problemelor întâmpinate de către organele fiscale centrale care au preluat spre administrare creanțe fiscale sau bugetare stabilite de alte instituții, potrivit legii și necomunicate contribuabilului conform prevederilor Codului de procedură fiscală de către aceste instituții, care au fost contestate în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare și soluționate în favoarea contribuabilului/plătitorului.

• Se propune reformularea alin. (1) al art. 67 în sensul eliminării notarilor publici și a executorilor judecătorești din enumerarea categoriilor de persoane care au dreptul de a refuza furnizarea de informații către organele fiscale, având în vedere următoarele:

a) Notarii publici și executorii judecătorești dețin informații și documente relevante din punct de vedere fiscal, privind patrimoniul persoanelor fizice, în speță cele referitoare la contracte de vânzare-cumpărare de imobile (din care rezultă alocări de fonduri ale persoanelor fizice care pot constitui elemente importante pentru stabilirea bazei impozabile pentru impozitul pe venit), documente aferente procedurii succesoriale notariale (pe baza cărora se pot determina, ca surse de fonduri, venituri neimpozabile ale persoanelor fizice – acestea nu se declară organului fiscal), punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, recuperarea pe cale amiabilă a creanțelor și alte documente cu relevanță fiscală. Aceste informații sunt deosebit de importante în desfășurarea de către organele fiscale a activității de verificare a situației fiscale personale a persoanelor fizice, prevăzută la Capitolul IV Verificarea situației fiscale personale de către organul fiscal central al Titlului VI Controlul fiscal din *Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*.

b) Conform prevederilor legale care reglementează activitatea notarială, respectiv cele ale *Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, notarul public este investit să îndeplinească un serviciu de interes public [art. 3 alin. (1)], iar actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul și semnătura acestuia, este de autoritate publică și are forța probantă și, după caz, forța executorie prevăzute de lege (art. 7).

c) Conform prevederilor legale care reglementează activitatea executorilor judecătorești, respectiv cele ale *Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, executorii judecătorești sunt investiți să îndeplinească un serviciu de interes public [art. 2 alin. (1)] iar actul îndeplinit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor legale, purtând ștampila și semnătura acestuia, precum și numărul de înregistrare și data, este act de autoritate publică și are forța probantă prevăzută de lege [art. 2 alin. (2)].

Prin urmare, în cazul notarilor publici și al executorilor judecătorești apreciem că interesul public ce caracterizează serviciile îndeplinite de aceste categorii profesionale prevalează asupra eventualelor considerente privind confidențialitatea informațiilor, mai cu seamă în ce privește furnizarea informațiilor relevante către organele fiscale.

• Se propune ca serviciul de comunicare prin mijloace electronice de transmitere

la distanță (SPV), dezvoltat la nivelul Ministerului Finanțelor Publice/Agenției Naționale de Administrare Fiscală, să fie utilizat și de alte instituții/autorități publice, în scopul comunicării actelor emise către contribuabili/plătitori cât și în scopul depunerii de cereri, înscrieri sau orice alte documente de către contribuabili/plătitori. Instituțiile/autoritățile publice care utilizează SPV efectuează orice adaptare a propriului sistem informatic astfel încât să poată utiliza SPV, acestea suportând și cheltuielile ocazionate de adaptarea sistemului informatic propriu.

Totodată protocolul încheiat pentru utilizarea SPV, va conține și norme cu privire la obligațiile ce reies Ministerului Finanțelor Publice/Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cât și instituțiilor/autorităților publice care solicită comunicarea actelor prin SPV pentru adaptarea sistemelor.

Precizăm faptul că una dintre măsurile aflate în responsabilitatea Ministerului Finanțelor Publice, incluse în *Planul integrat pentru simplificarea procedurilor administrative aplicabile cetățenilor (Planul integrat), pentru perioada 2015-2020*, astfel cum a fost aprobat de *Comitetul național pentru coordonarea implementării Strategiei pentru consolidarea administrației publice 2014-2020 (CNCISCAP)*, o reprezintă *Extinderea spațiului privat virtual (SPV) de la nivelul MFP la nivelul altor servicii publice (spre ex. în relația cu MDRAP, autoritățile administrației publice locale etc.)*. Măsura, astfel cum este cuprinsă în Planul integrat, se referă la următoarele:

- dezvoltarea schimbului electronic de documente între MFP și alte instituții publice (centrale și locale) cu privire la informațiile fiscale și de asigurări sociale;
- crearea unui punct unic de contact cu administrația publică centrală sau locală, în probleme de fiscalitate, proprietăți și asigurări sociale;
- accesul contribuabililor persoane fizice la SPV, pe baza unui singur set de credențiale de tip utilizator/parole/OTP, putând astfel comunica atât cu administrația centrală cât și cu cea locală;
- oferirea de servicii electronice într-un mod unitar contribuabililor și beneficiarilor de asigurări sociale, persoane fizice, gestionați atât de organele fiscale centrale cât și de cele 3.228 de organe fiscale locale.
- promovarea constantă și vizibilă a serviciului "Spațiul privat virtual" în cadrul grupului țintă, pentru fiecare serviciu electronic inclus.
- extinderea serviciului "Spațiul privat virtual" în etape, desfășurate succesiv sau în paralel până în 2018, pentru introducerea de noi servicii electronice și instituții publice în sistem

Asigurarea schimbului electronic de documente între MFP și celelalte instituții publice (centrale și locale) cu privire la informațiile fiscale și de asigurări sociale reprezintă un beneficiu pentru bugetul general consolidat.

- Se propune completarea alin. (2) al 82 din Codul de procedură fiscală, în sensul clarificării faptului că și în cazul contribuțiilor sociale, în scopul administrării impozitului pe venit, în cazul persoanelor fizice codul de identificare fiscală este codul numeric personal, motivat de faptul că potrivit Titlului V din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, stabilirea contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice se realizează pe baza veniturilor declarate de acestea în declarațiile privind venitul realizat. Totodată, categoriile de venituri pentru care persoanele fizice au obligația depunerii declarațiilor privind venitul realizat, sunt reglementate de Titlul IV Impozitul pe venit, din aceeași lege. Codul numeric personal individualizează în mod unic o persoană fizică, potrivit legii, și ca urmare

constituie un instrument de identificare al contribuabililor care datorează impozit pe venit, respectiv contribuții sociale obligatorii.

În plus, în vederea asigurării unei mai bune aplicări a prevederilor legale referitoare la momentul de la care începe să curgă termenul în care contribuabilul are obligația de a depune declarația de înregistrare fiscală, se propune, la art. 82, reglementarea diferențiată a acestui moment în funcție de diversele situații în care se pot afla contribuabilii (înființare, stabilire în România, începerea activității, obținerea primului venit).

- Pentru a facilita îndeplinirea de către instituțiile de credit a obligației de transmitere a unor informații complete privind identificarea nerezidenților pentru care deschid conturi bancare, se impune reglementarea la art. 83 a obligației instituțiilor de credit de a solicita organului fiscal atribuirea codului de identificare fiscală în cazul persoanelor fizice și juridice nerezidente care nu dețin un asemenea cod.

Precizăm că această normă nu înlătură dreptul persoanelor nerezidente de a se înregistra la organul fiscal, în mod direct sau prin împuternicit, caz în care instituția de credit nu mai are obligația de a solicita organului fiscal atribuirea codului de identificare fiscală.

Totodată, pentru a adapta denumirea marginală a articolului cu conținutul acestuia se impune modificarea denumirii marginale a art. 83 din Codul de procedură fiscală.

În plus, se propune ca pentru contribuabilii nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României să se comunice informații conținute în certificatul de înregistrare fiscală prin mijloace electronice, urmând ca documentul să se păstreze la organul fiscal până la ridicarea acestuia de către contribuabil sau de către împuternicitul acestuia.

- În vederea asigurării unei mai bune predictibilități a textului de lege, se propune reglementarea la art. 85 a datei de la care curge termenul de 30 de zile de îndeplinire a obligației de declarare a sediilor secundare de către contribuabili/plătitori în funcție de modalitățile de înființare a sediilor secundare. Astfel, pentru sediile secundare care se înregistrează/menționează la Registrul comerțului – data înregistrării/menționării, iar pentru alte sedii secundare care nu se menționează/înregistrează la Registrul comerțului – data actului de înființare.

De asemenea, în scopul clarificării, simplificării și diminuării numărului de documente justificative ce trebuie anexate de către contribuabil/plătitor pentru îndeplinirea obligațiilor declarative legate de înregistrarea fiscală, este necesară modificarea prevederilor actuale în sensul de a exonera contribuabilul/plătitorul de obligația depunerii la organul fiscal central de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație, în situația în care organul fiscal deține deja documente doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație.

- Se propune completarea condițiilor de inactivare/reactivare prevăzute de art. 92 din Codul de procedură fiscală, respectiv în cazul contribuabililor pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată sau al contribuabililor care au intrat în faliment, respectiv cazul contribuabililor pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de divolvare, să fie declarați inactivi doar dacă nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege.

- Se propune la art. 103 reglementarea expresă a faptului că, declarațiile fiscale

depusă la un organ fiscal central/local necompetent, sunt considerate ca fiind depuse la data depunerii acestora la organul fiscal necompetent.

Pe cale de consecință, se propune totodată și reglementarea expresă a obligativității organului fiscal necompetent de a transmite respectivele declarații fiscale la organul fiscal competent într-un termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii declarației.

- Se propune modificare art. 116 din Codul de procedură fiscală în sensul clarității textului în ceea ce privește dreptul organului de inspecție fiscală ca în cazul inspecției prin sondaj să selecteze și perioadele fiscale aferente impozitelor, taxelor și contribuțiilor verificate pentru care se configurează riscul fiscal.

În cazul inspecției exhaustive, având în vedere că practic este imposibil (și ineficient) să fie verificate toate documentele și operațiunile (indiferent de relevanța lor din punct de vedere fiscal) se propune să fie verificate toate perioadele fiscale și în interiorul acestora documentele și operațiunile semnificative.

Totodată, se propune înlocuirea termenului de verificare cu cel de inspecție, pentru a fi în concordanță cu încadrarea reglementărilor în cadrul capitolului referitor la „Inspecția fiscală”, respectiv capitolul I din cadrul Titlului VI al Codului de procedură fiscală.

- La art. 117 se propune extinderea perioadei care va fi supusă inspecției fiscale dacă organul de inspecție fiscală constată indicii privind nerespectarea legislației fiscale ori stabilirea incorectă a obligațiilor fiscale. În acest caz, extinderea perioadei se face cu respectarea dispozițiilor referitoare la rezerva verificării ulterioare.

- Reglementarea la art. 134 a posibilității încheierii, pe perioada unei inspecții fiscale, de către echipa de inspecție fiscală desemnată cu efectuarea inspecției fiscale, a unui proces-verbal de control inopinat, ori de câte ori în alte proceduri sunt necesare constatări în legătură cu operațiuni și obligații supuse inspecției fiscale în derulare. Cu alte cuvinte, în situația în care în alte proceduri se pune problema efectuării unor constatări necesare finalizării procedurii respective și care este în legătură cu contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale, echipa care se află deja în inspecție fiscală este competentă să efectueze și un control inopinat.

- Se propune modificarea art. 138 din Codul de procedură fiscală în sensul eliminării activității preliminare de verificare fiscală prealabilă documentară. Rațiunea acestei modificări constă în simplificarea procedurii de verificare a situației fiscale personale. În consecința eliminării activității de verificare fiscală prealabilă documentară, se propune reglementarea emiterii avizului de verificare înainte de începerea verificării situației fiscale personale.

Reglementându-se că solicitarea de depunere a declarației de patrimoniu și de venituri se face prin avizul de verificare, nu mai este necesar a se reglementa un termen de 15 zile pentru cazul în care solicitarea se face pe perioada verificării.

Codul de procedură fiscală stabilește faptul că, la începerea verificării situației fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi persoane care să dea informații.

Totodată, se propune reglementarea modalității prin care persoana fizică supusă verificării poate numi persoane care să dea informații.

În plus, se propune reglementarea modalității de efectuare a verificării în situația în care persoana fizică nu depune în termenul legal documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală și declarația de patrimoniu și venituri, respectiv prin utilizarea informațiilor și documentelor deținute sau obținute de organul fiscal central, potrivit legii.

- Se propune modificarea art. 139 în sensul clarificării textului, astfel în scopul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central poate proceda la stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare, ajustată pe fiecare categorie de venit, precum și a creanței fiscale principale dar și stabilirea creanțelor fiscale accesorii.

- Se propune eliminarea reglementării referitoare la prelungirea termenului în care trebuie făcută verificarea în situația solicitării de informații din străinătate, prevăzut la art. 140, având în vedere faptul că solicitarea de asemenea informații reprezintă o condiție de suspendare a verificării prevăzută la art. 142 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură fiscală. În plus, având în vedere că nu mai există o verificare prealabilă documentară efectuată de organul fiscal, se propune ca durata verificării fiscale personale să fie de 365 de zile, în această perioadă fiind inclusă și perioada depunerii declarației de patrimoniu de către persoana supusă verificării, eventual obținerea de informații și documente de către organul fiscal în vederea efectuării verificării fiscale personale de la persoana fizică verificată sau de la alte persoane și analiza coerenței acestor documente și informații furnizate.

- Se propune ca solicitarea de depunere a declarației de patrimoniu și venituri să se realizeze prin avizul de verificare.

- Se propune excluderea din calculul duratei verificării situației fiscale personale a perioadei necesare pentru îndeplinirea audierii, întrucât perioada alocată pentru îndeplinirea procedurii de audiere în condițiile art. 9 alin (3) lit. b) ar afecta durata verificării situației fiscale personale.

- Se propune modificarea art. 150 în sensul delimitării actelor care se întocmesc de organele fiscale respectiv faptul că procesele verbale constatatoare stau la baza actului de sesizare a organelor de urmărire penală.

- Se propune ca organul fiscal, cu ocazia controlului fiscal, să aibă și acțiuni de prevenire și conformare.

- În vederea creării unei singure cai de acces la informațiile referitoare la evidența creanțelor fiscale organizate de organul fiscal central se propune modificarea art. 153 alin. (3) în sensul schimbării competenței de emitere a ordinului privind procedura și condițiile de acces la evidența creanțelor fiscale de la președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală la ministrul finanțelor publice.

- Se propune a se evita eventualele inechități prin calcularea unor obligații fiscale accesorii în cazul în care organul fiscal comunică contribuabilului decizii de impunere emise în baza unei declarații fiscale după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal sau alte legi care reglementează creanțele fiscale.

În acest sens, se propune la art. 155 reglementarea unui termen de scadență

special, de 5 zile de data comunicării deciziei.
Prevederea urmează a se aplica numai dacă contribuabilul depune declarația fiscală în baza căreia urmează să se emită decizia de impunere în termenul prevăzut de lege.

Subliniem că termenul de 5 zile este corelat și cu alin. (3) al aceluiași articol și care se aplică în cazul emiterii deciziilor de plăți anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal.

- Pentru o mai bună claritate se propune ca termenele de plată reglementate la art. 156 din Codul de procedură fiscală să fie aplicabile și în cazul obligațiilor individualizate prin intermediul deciziei de impunere din oficiu în cazul în care aceasta a fost emisă după scadența obligației. În plus, se propune reglementarea unui termen de plată pentru diferențele stabilite prin declarații fiscale rectificative.

- Se propune completarea lit. a) a alin. (2) al art. 157, în sensul introducerii în sfera obligațiilor fiscale care nu sunt considerate restante a obligațiilor fiscale care trebuie achitate într-un anumit termen întrucât reprezintă condiție de menținere a valabilității eşalonării la plată, având în vedere faptul că, până la finalizarea înlesnirilor la plată/pierderea valabilității înlesnirilor la plată, obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității înlesnirilor la plată, achitate cu întârziere, dar în termenele suplimentare, prevăzute la art. 194 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, nu ar trebui să fie incluse în categoria obligațiilor fiscale restante.

De asemenea se propune două noi situații de excepție, în sensul că nu sunt considerate obligații fiscale restante, obligațiile care nu sunt admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă, ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia, potrivit legii precum și creanțele fiscale nu sunt acceptate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul sindic, precum și creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate potrivit art. 253, în limita diferenței de preț.

În plus, pentru clarificarea textului alin. (3) al art. 157, se propune completarea acestuia, în sensul că, regula astfel stabilită este una generală, aplicabilă de către organul fiscal în analizele efectuate, nu numai în situația în care se eliberează un certificat de atestare fiscală.

- Se propune modificarea alin. (5) al art. 158 în sensul stabilirii categoriilor de persoane fizice pentru care certificatul de atestare fiscală poate fi utilizat în perioada de până la 90 de zile de la eliberării.

Astfel, în cazul persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, ori în cazul altor entități fără personalitate juridică, termenul de valabilitate al certificatului de atestare trebuie să fie de 30 de zile, având în vedere faptul că situația fiscală a acestora se poate modifica lunar, astfel încât informațiile cuprinse în acesta trebuie să reflecte situația fiscală actualizată.

- Se propune reglementarea, la art. 159 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, ca actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, fără certificat de atestare fiscală să fie lovite de nulitate relativă.

Astfel dobânditorul poate acoperi lipsa documentului prin plata obligațiilor datorate bugetului local. În plus, chiar în situația în care dobânditorul bunului va obține înregistrarea fiscală a acestuia și va acoperi obligațiile datorate bugetului local se poate face oricând constatarea nulității absolute a actului de înstrăinare [art. 1249 alin. (1) din Codul civil] și de orice persoană interesată [art. 1249 alin. (2) din Codul civil].

- Se propune la art. 160 reglementarea modului în care organul fiscal ia la cunoștință despre finalizarea procedurii succesoriale și împărțirea bunurilor succesoriale, precum și reglementarea modului în care organele fiscale primesc informații din registrele naționale notariale.

În acest context, modul de acces la registrele naționale notariale va face obiectul de reglementare al unui ordin al ministrului finanțelor publice, aplicabil organelor fiscale centrale, precum și al unui ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, aplicabil organelor fiscale locale, ambele ordine urmând a fi avizate de Uniunea Națională a Notarilor Publici din România și Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

În plus, se reglementează exceptarea notarilor publici de a solicita certificatul de atestare fiscală în cazul contribuabililor care la data decesului nu au avut alocat codul numeric personal sau în cazul în care se solicită un certificat de calitate de moștenitor.

- Se propune modificarea alin. (2) al art. 163 din Codul de procedură fiscală în sensul că în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate.

Această propunere are în vedere următoarele considerente:

- volum redus de muncă și timp din partea contribuabililor pentru completarea ordinului de plată care va cuprinde toate obligațiilor fiscale datorate;
- diminuarea cheltuielilor cu comisioanele bancare aferente documentelor de plată;

- diminuarea posibilității de a greși în completarea documentelor de plată,
- diminuarea diferențelor dintre evidența fiscală și cea contabilă a contribuabililor, ceea ce conduce la scăderea timpului afectat pentru efectuarea punctajului dintre contribuabili și organele fiscale, pentru reglarea fișei pe plătitor;

- simplificarea modalităților de corecție a erorilor materiale din documentele de plată întrucât potrivit procedurilor actuale acesta este foarte laborioasă, fiind necesară anularea distribuirii, reîntregirea sumei în contul unic urmată de o nouă redistribuire. Chiar dacă operațiunile se derulează în sistem informatic, aceasta nu se realizează în mod automat, ceea ce conduce la faptul că timpul alocat de către inspectorii fiscali cu analiza acestei operațiuni nu este neglijabil. În plus, ca urmare a acestor corecții sau a depunerii de declarații rectificative fișa analitică pe plătitor este foarte mare și greu de urmărit.

- Se propune modificarea alin. (9) al art. 165 din Codul de procedură fiscală în sensul reglementării obligației organului fiscal de comunicare a înștiințării privind stingerea creanțelor fiscale doar pentru debitorii care solicită acest lucru, având în vedere faptul că din practica organelor fiscale a rezultat că foarte mulți debitori nu consideră utilă comunicarea unei înștiințări privind stingerea obligațiilor fiscale, din considerentul că au la dispoziție și alte căi prin care pot

obține informații cu privire la situația lor fiscală, respectiv solicitarea de la organul fiscal competent a fișei pe plătitori, ori accesarea, pe pagina de internet a A.N.A.F., a informațiilor privind stingerea obligațiilor fiscale.

- Se propune armonizarea prevederilor art. 168 alin. (12) și art. 236 alin. (2) din Codul de procedură fiscală cu prevederile Codului de procedură civilă, în sensul exceptării de la poprire și implicit a dreptului de a cere restituirea în cazul sumelor primite de debitori de la organizațiile naționale ori internaționale reprezentând finanțări pentru derularea unor programe sau proiecte.

- Se propune reglementarea la art. 173 din Codul de procedură fiscală a faptului că, în cazul creanțelor administrate de A.N.A.F., obligațiile fiscale accesorii se vor comunica contribuabilului/plătitorului diferențiat, în funcție de vechimea, cuantumul obligațiilor fiscale accesorii și starea juridică a acestuia în vederea optimizării utilizării resurselor financiare și umane și orientarea acestora spre recuperarea sumelor cu valori semnificative, care să acopere și cheltuielile generate de emiterea și comunicarea deciziilor prin care se individualizează obligațiile fiscale accesorii.

Totodată, se propune ca prin ordin al președintelui A.N.A.F. să se reglementeze faptul că pentru contribuabilii aflați în diverse stări juridice, respectiv, inactivi sau insolvăbili cu venituri și bunuri urmăribile mai mici decât cuantumul obligațiilor fiscale, comunicarea deciziilor de calcul al obligațiilor fiscale accesorii să se realizeze o singură dată pe an, urmând ca la ieșirea din această stare juridică să se actualizeze obligațiile fiscale accesorii și să se aplice regula generală de administrare.

- Se propune modificarea lit. b) a alin. (4) a art. 174 din Codul de procedură fiscală, având în vedere că din practica organelor fiscale centrale s-a constatat că este interpretat diferit momentul trecerii în evidența separată, astfel că și în ceea ce privește calculul obligațiilor fiscale accesorii trebuie reglementat acest lucru. Pe de altă parte, trebuie reglementat faptul că dobânzile se datorează de la data ieșirii din starea de insolabilitate fără venituri și bunuri urmăribile.

- Se propune, reglementarea expresă la art. 175 din Codul de procedură fiscală a faptului că prevederile referitoare la modul de calcul al dobanzilor, în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală, se aplică și pentru contribuțiile sociale.

- Se propune includerea în sfera de aplicare a penalității de nedeclarare reglementată la art. 181 și a obligației fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă urmare procedurii de verificare a situației fiscale personale. Totodată, se propune și regula de calcul a penalității de nedeclarare în acest caz, regulă care ține cont de sfera de aplicare a procedurii de verificare a situației fiscale personale.

Totodată pentru corelare cu această modificare se propune și modificarea alin. (4) al art. 176.

- Se propune modificarea alin. (1) al art. 184 din Codul de procedură fiscală în sensul precizării exprese a faptului că eșalonarea la plată se acordă de către organul fiscal central pe o perioadă de cel mult 5 ani dacă sunt îndeplinite condițiile de acordarea a acesteia.

• Se propune ca toate penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală să fie amânate la plată și anulate la finalizarea cu succes a eșalonării la plată față de actuala reglementare care prevede că se amână la plată în vederea anulării doar penalitățile de întârziere aferente obligațiilor fiscale eșalonate la plată. Astfel, în situația în care un contribuabil înregistrează obligații restante care reprezintă doar penalități de întârziere și dobanzi acesta poate obține practic anularea penalităților de întârziere dacă achită eșalonat dobanzile.

Este de precizat că această regulă nu se aplică situațiilor în care debitorii nu constituie garanții sau acestea sunt insuficiente, cu excepțiile prevăzute de art. 193 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, caz în care, penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare.

Pe cale de consecință au fost modificate prevederile art. 186 alin. (4) și ale art. 208 din Codul de procedură fiscală.

• Se propune, eliminarea de la art. 191 a trimiterii la certificatul de atestare emis de organul fiscal local reglementat la art. 159, pentru a se asigura corelarea textului cu procedura eșalonării aplicabilă de către organul fiscal central.

• Se propune reglementarea la art. 192 a posibilității organelor fiscale de a stabili rate variabile, pe parcursul unui an, în funcție de posibilitățile reale de achitare a acestora, în cadrul unei proceduri de eșalonare la plată, având în vedere faptul că unii contribuabili/plătitori, cum este cazul celor care au activități agricole sau a celor din domeniul construcțiilor, au producție sezonieră sau în anumite perioade din an au activitatea productivă întreruptă.

• Se propune, la art. 193 alin. (3) reglementarea unei noi situații de excepție pentru categoriile de debitorii care nu trebuie să constituie garanții, respectiv se propune ca și entitățile de drept public prevăzute de art. 26 alin. (1) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu-Șișești" și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare, să nu aibă obligația să constituie garanții motivat de faptul că acestea sunt similare cu entitățile de drept public prevăzute de art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, se propune, pe de o parte, instituirea interdicției de a garanta obligațiile fiscale pentru care se solicită eșalonarea la plată cu bunuri perisabile, în scopul de a nu se mai oferi posibilitatea aducerii drept garanție a unor bunuri cu valabilitate redusă sau ușor depreciabile, cu atât mai mult cu cât, potrivit prevederilor art. 247 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, această categorie de bunuri trebuie valorificată în regim de urgență.

Pe de altă parte, se propune instituirea obligației debitorului de a reconstitui/reîntregi garanțiile într-o procedură de eșalonare la plată dacă bunurile aduse drept garanție sunt trecute în proprietatea altor persoane, prin hotărâri judecătorești definitive, ori bunurile s-au degradat ori deteriorat, la solicitarea organului fiscal, dacă garanțiile rămase nu sunt îndeștătoare.

De asemenea, pentru a se menține în permanență nivelul garanțiilor, în vederea asigurării recuperării integrale a creanței fiscale eșalonate, se propune ca, la solicitarea organului fiscal, garanția să fie reconstituită/reîntregită într-un

termen de 15 zile de la data solicitării.

- Se propune prelungirea termenului condiție, de la 90 de zile la 180 de zile, pentru achitarea obligațiilor fiscale care nu sunt incluse în eșalonare, având în vedere faptul că obligațiile fiscale născute în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eșalonare la plată, pot fi în cuantum semnificativ, ceea ce conduce la nerespectarea condiției în termenul de 90 de zile.

În plus, se propune instituirea unui termen în vederea reîntregirii garanției în cazul în care în procedura de eșalonare la plată debitorul solicită modificarea deciziei de eșalonare la plată prin includerea în eșalonare a unor obligații fiscale.

- Din considerente de armonizare, în vederea aplicării unitare a prevederilor Codului de procedură fiscală se propune reglementarea expresă, la art. 195, a faptului că amenzile primite de un contribuabil care are o eșalonare la plată în derulare pot fi incluse în eșalonarea la plată prin modificarea deciziei de eșalonare.

În plus, se propune reglementarea expresă a posibilității schimbării regimului eșalonării la plată în cazul în care pe perioada eșalonării la plată debitorii solicită modificarea deciziei de eșalonare prin includerea în eșalonare și a altor obligații fiscale dar nu deține suficiente bunuri pentru a garanta aceste obligații, pentru eliminarea interpretărilor și asigurarea unei aplicări unitare a dispozițiilor legii fiscale.

Totodată, se propune reglementarea unei noi situații de modificare a deciziei de eșalonare la plată ca urmare a desființării sau anulării, în tot sau în parte, în procedură administrativă, a unui act administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată.

- Se propune modificarea art. 199 în sensul introducerii unui nou alineat care să prevadă faptul că, în cazul contribuabililor care beneficiază de eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale nedeclarate și datorează penalitate de nedeclarare, în cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eșalonarea să se datoreze doar penalitatea de nedeclarare, nu și penalitatea de 5% prevăzută la art. 198.

- Se propune crearea posibilității debitorului, care a pierdut o eșalonare la plată, de a solicita menținerea acesteia nu o singură dată pe perioada eșalonării ci o dată într-un an de eșalonare, pentru a veni în sprijinul contribuabililor care, din diferite motive, nu îndeplinesc condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată cu consecința pierderii înlesnirilor la plată acordate.

- Se propune, eliminarea din denumirea marginală a art. 201 a sintagmei majorări de întârziere, pentru a se asigura corelarea acesteia cu conținutul textului acestui articol.

- Se propune modificarea art. 204 din Codul de procedură fiscală în sensul că pentru obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar să nu se mai acorde eșalonarea la plată motivat de faptul că, odată depusă cererea de eșalonare la plată sau este aprobată o eșalonare la plată și pe toată durata de valabilitate a acesteia, contribuabilul este ținut de respectarea termenelor de plată a obligațiilor referitoare la menținerea valabilității eșalonării la plată, astfel cum sunt acestea

prevăzute la art. 194 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, și nu pe cele din Codul fiscal sau alte legi prin care se instituie impozite/taxe/redevențe (de ex. Legea minelor nr. 85/2003 sau Legea petrolului nr. 238/2004), precum și de faptul că domeniile pentru care se acordă autorizație, acord ori alt act administrativ similar, de către o autoritate competentă acționează de regulă într-un domeniu specific de importanță majoră, în care există risc de evaziune fiscală. Este de precizat că, pentru acest caz nu sunt asimilate obligațiilor fiscale creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii, precum și amenzile de orice fel administrate de organul fiscal. Cu alte cuvinte, pentru un debitor intră în sfera eșalonărilor la plată creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii, precum și amenzile de orice fel administrate de organul fiscal dar nu intră în sfera eșalonărilor la plată obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar, respectiv obligațiile precizate în mod expres în Codul fiscal sau alte legi prin care se instituie impozite/taxe/redevențe (de ex. Legea minelor nr. 85/2003 sau Legea petrolului nr. 238/2004)

De asemenea, în corelare cu propunerea de mai sus de la art. 204 se propune abrogarea alineatelor (2) și (3) ale aceluiași articol.

- Se propune modificarea lit. d) a alin. (3) al art. 206 din Codul de procedură fiscală în sensul ca în categoria debitorilor cu risc fiscal mic să intre și aceia care nu au obligații fiscale restante mai vechi de 12 luni comparativ cu actuala prevedere care stabilește un termen de 6 luni. Prin această măsură se oferă posibilitatea mai multor contribuabili de a beneficia de eșalonarea la plată în condițiile stabilite pentru contribuabilii cu risc fiscal mic. Este de precizat că în această situație eșalonarea la plată se poate aproba pe maxim 12 luni iar garanțiile care trebuie să fie constituite sunt în valoare de minim 20% din sumele care pot face obiectul eșalonării la plată, cu respectarea condițiilor de încadrare în categoria de debitor cu risc fiscal mic.

De asemenea, se propune ca debitorii cu risc fiscal mic să beneficieze și de amânarea la plată în vederea anulării a unui procent de 50% din dobânzile cuprinse în certificatul de atestare fiscală eliberat în vederea acordării eșalonării la plată. Scopul acestei măsuri este acela de creare a unei pârgii prin care debitorii cu risc fiscal mic să achite într-un termen cât mai scurt obligațiile fiscale datorate, pe de o parte, și pe de altă parte prin această măsură crește gradul de colectare și de conformare voluntară la plată.

- Se propune completarea art. 207 din Codul de procedură fiscală în sensul reglementării posibilității organului fiscal de a solicita emitentului scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție executarea acesteia pentru stingerea ratelor de eșalonare la scadența acestora, la solicitarea debitorului. Totodată se propune reglementarea expresă a faptului că ori de câte ori se modifică graficul de eșalonare la plată organul fiscal competent să emită o decizie de modificare a decizie de eșalonare la plată cu anexarea noului grafic.

- Se propune reglementarea posibilității de a emite scrisori de garanție și de către instituțiile financiare nebancare, întrucât, potrivit art. 14 alin. (1) lit. c) din

Legea nr. 93/2009, instituțiile financiare nebancare pot desfășura ca și activitate de creditare, activitatea de emiteri de garanții, asumare de angajamente de garantare, asumare de angajamente de finanțare.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 93/2009 instituțiile financiare nebancare au obligația de a se constitui ca societăți comerciale pe acțiuni. Organizarea și funcționarea instituțiilor financiare nebancare este reglementată de Legea nr. 93/2009, completate, după caz, cu cele ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările ulterioare, sau/și cu cele ale legilor speciale aplicabile în materie.

Instituțiile financiare nebancare ce fac obiectul înscrierii în Registrul general trebuie să îndeplinească cerințele generale prevăzute în Secțiunea 1 a Capitolului II din Legea nr. 93/2009 și în reglementările emise de Banca Națională a României în aplicarea Legea nr. 93/2009.

În plus, în cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din Uniunea Europeană aceasta trebuie avizată conform normelor bancare de o instituție de credit sau, după caz, de o instituție financiară nebancară autorizată ori societate de asigurare din România.

În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene aceasta trebuie confirmată conform normelor bancare de o instituție de credit sau, după caz, de o instituție financiară nebancară autorizată ori societate de asigurare din România.

- În corelare cu modificările propuse la art. 211 se propune modificarea art. 212, respectiv ca în cazul garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. a) și b) din Codul de procedură fiscală, organul fiscal să dispună valorificarea garanției de la instituția de credit sau instituției financiare nebancare ori societății de asigurare emitente a scrisorii de garanție sau poliței de asigurare de garanție, după caz, sau instituției de credit ori instituției financiare nebancare care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție, ori unității de trezorerie a statului, după caz.

- Se propune reglementarea momentului în care devin executorii măsurile asigurătorii dispuse în cazul înființării poprii asigurătorii sau a sechestrului asigurătoriu, pentru corelare cu dispozițiile art. 230 și 236 din Codul de procedură fiscală, respectiv după 15 zile de la data comunicării somației.

De asemenea, se propune reglementarea expresă a interdicției de a nu institui măsuri asigurătorii la debitorii aflați în procedura insolvenței precum și în cazul debitorilor care nu dispun de active patrimoniale urmăribile, având în vedere faptul că, potrivit prevederilor *Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare*, de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului, iar potrivit art. 213 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, măsurile asigurătorii dispuse se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, ceea ce conduce la imposibilitatea ducerii la îndeplinire a celor dispuse printr-o Decizie de instituire a măsurilor asigurătorii, în cazul unui debitor aflat în procedura insolvenței.

În ceea ce privește excepția de instituirea măsurilor asigurătorii în cazul debitorului care nu deține active patrimoniale urmăribile, este necesară instituirea obligației, întrucât nu există obiectul dispunerii măsurilor asigurătorii,

care potrivit alin. (2) a art. 213 din Codul de procedura fiscala, îl constituie însăși bunurile mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și veniturile acestuia.

În plus, se propune asigurarea recuperării creanței fiscale pentru care s-au instituit măsuri asigurătorii chiar și în situația în care aceasta nu îmbracă o latură penală.

Totodată, în situația în care sunt constituite garanții în vederea ridicării măsurilor asigurătorii, aceste garanții trebuie menținute pentru toată perioada de valabilitate în care ar fi fost menținute măsurile asigurătorii dispuse potrivit art. 213 alin. (7) sau (8) din Codul de procedură fiscală, după caz. În cazul în care au fost constituite garanții sub forma scrisorilor de garanție/polițe de asigurare de garanție acestea se vor executa de către organul fiscal în ultima zi de valabilitate a acestora în cazul în care contribuabilul/plătitorul nu prelungește valabilitatea garanției.

- La art. 214 din Codul de procedură fiscală, se propune reglementarea faptului că măsurile asigurătorii se pot ridica și parțial, la constituirea garanțiilor prevăzute de art. 211, oferind astfel flexibilitate procesului de instituire și de ridicare a măsurilor asigurătorii. De exemplu, un contribuabil poate constitui garanții, în condițiile legii, pentru o parte din valoarea creanțelor consemnate în decizie și poate beneficia de ridicarea măsurilor asigurătorii pentru partea acoperită de garanții.

- La art. 217 din Codul de procedură fiscală, se propune reglementarea faptului că în cazul în care se emit mai multe somații pentru același debitor și având același obiect, numai prima somație întrerupe termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

- Se propune ca măsurile de executate silită să se aplice diferențiat în funcție de cuantumul și vechimea creanțelor fiscale, în vederea eficientizării activității de executare silită, în sensul direcționării resurselor către acțiunile complexe, desfășurate în vederea recuperării creanțelor cu valori semnificative, acțiuni ce constau în identificarea bunurilor urmăribile, aplicarea sechestrelor, valorificarea bunurilor, etc.

Astfel, pentru creanțele ne semnificative se instituie doar măsuri de executare realizate în procese masive, de regulă informatice (somație, poprire bancară, poprire la terți).

În schimb, pentru creanțele semnificative se instituie măsuri punctuale (sechestrul de bunuri imobile, bunuri mobile, atragerea răspunderii solidară dacă sunt îndeplinite condițiile legii), adică măsuri complexe și individuale.

- În scopul corelării dispozițiilor Codului de procedură fiscală referitoare la urmărirea imobilului în baza somației emisă de organul fiscal cu dispozițiile art. 902 alin. (2) pct. 17 din Codul civil, se propune reglementarea notării în cartea funciară a faptului că în baza somației este urmărit imobilul, indiferent de modalitatea de exercitare a dreptului de proprietate, respectiv proprietate exclusivă, devălmășie sau coproprietate.

- În scopul îmbunătățirii predictibilității normei prevăzută la art. 233. alin. (1) lit. d), și asigurarea unei aplicări corespunzătoare de către cei ce doresc accesarea măsurii de suspendare a executării silite prin hotărâre a Guvernului pe o perioadă de cel mult 6 luni, este necesară precizarea condițiilor în care poate fi

aprobată măsura, respectiv cu respectarea legislației naționale și europene în materie de ajutor de stat.

În plus, se propune reglementarea unui nou caz de suspendare a executării silită, pe o perioadă limitată de timp (45 de zile) respectiv atunci când debitorul notifică organul fiscal cu privire la depunerea unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție potrivit art. 235. Această propunere are în vedere faptul că, potrivit art. art. 165 alin.(3) lit. b) din Codul de procedură fiscală, obligațiile fiscale se sting în funcție de data comunicării, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii, situație în care dreptul contribuabililor de a suspenda executarea silită a obligațiilor fiscale stabilite printr-o decizie de impunere prin depunerea unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție poate deveni inaplicabil.

Totodată, pentru a evita posibilele abuzuri din partea contribuabililor care notifică organul fiscal și ulterior nu mai depun la organul fiscal scrisoarea de garanție/poliță de asigurare de garanție, se propune introducerea unei sancțiuni contravenționale.

- În scopul corelării dispozițiilor Codului de procedură fiscală referitoare la executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor, reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații cu dispozițiile Codului de procedură civilă, se propune reglementarea interdicției de a popri credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale nu numai de la cele internaționale cum este în prezent.

În plus, se propune eliminarea excepției de la alin. 12 a art. 236 din Codul de procedură fiscală, în vederea corelării termenului în care poate fi înființată poprirea cu termenul general de continuare a măsurilor de executare silită. Măsura are în vedere creșterea eficienței colectării creanțelor urmare reducerii termenului de înființare a poprii bancare.

- Se propune la art. 238 alin. (7) din Codul de procedură fiscală, reglementarea posibilității organelor fiscale de a nu sechestra bunuri dacă valoarea acestora este mai mică de 1% din valoarea obligațiilor fiscale în cazul în care valoarea obligațiilor fiscale este peste 500.000 lei, pentru eficientizarea activității de sechestrare a bunurilor proprietate a debitorului în procedura de executare silită, în sensul direcționării resurselor către acțiunile complexe desfășurate în vederea recuperării creanțelor prin această modalitate de executare silită și diminuării cheltuielilor de executare silită. În coroborare cu această modificare se propune completarea art. 242 alin. (1) din același act normativ.

- Se propune la art. 240 din Codul de procedură fiscală reglementarea posibilității instituțiilor publice care au sechestrat sume de bani în lei de a le depune/vira într-un cont de disponibil deschis la unitățile teritoriale ale trezoreriei statului prin care își gestionează bugetul propriu.

- În scopul corelării dispozițiilor Codului de procedură fiscală referitoare la datele cuprinse în procesul-verbal de sechestrare cu dispozițiile art. 876 alin. (3) din Codul civil, se propune reglementarea mențiunii în procesul-verbal de sechestrare a numărului cadastral și a numărului de carte funciară, dacă sunt cunoscute, ținând cont și de faptul că verificările referitoare la imobile se efectuează după numărul cadastral și numărul de carte funciară, conform prevederilor Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată.

Propunerea este formulată pentru punerea în concordanță cu principiile Codului civil, respectiv cu dispozițiile art. 876 alin. (3).

De menționat că verificările referitoare la imobile se efectuează după numărul cadastral și numărul de carte funciară.

Se propune completarea dispozițiilor art. 242 alin. (5) din Codul de procedură fiscală cu mențiunea în procesul-verbal de sechestrul a numărului cadastral și numărului de carte funciară, în cazul bunurilor imobile. Totodată, se realizează punerea în concordanță cu regulile Codului civil.

De asemenea, se propune corelarea prevederilor art. 242 alin. (8)-(10) din Codul de procedură fiscală cu prevederile din Legea cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

- Se propune completarea art. 247 alin. (3) lit. d) în sensul clarificării faptului că se pot folosi inclusiv mijloacele electronice în vederea valorificării bunurilor sechestrate și pentru care se procedează la vânzarea la licitație.

Totodată se propune completarea art. 247 din Codul de procedură fiscală în sensul precizării că procedura de vânzare la licitație a bunurilor sechestrate prin mijloace electronice se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F sau prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, după caz..

- În scopul îmbunătățirii textului Codului de procedură fiscală, se propune, în ceea ce privește realizarea publicității anunțurilor de vânzare, a imobilelor sechestrate la licitație, aceasta se efectuează într-un cotidian local și în pagina de internet a organului fiscal precum și prin alte modalități gratuite care asigură publicitatea vânzării.

Pentru asigurarea unei mai bune clarități a textului de lege și în vederea aplicării unitare a acestuia de către organele fiscale, se propune reglementarea prețului minim la care poate fi adjudecat bunul în cadrul desfășurării celei de a patra licitații.

Totodată, se propune înlocuirea sintagmei „*poate fi vândut*” cu sintagma „*va fi vândut*” pentru armonizarea textului de lege cu dispozițiile art. 769 alin. (9) din Codul de procedură civilă referitoare la faptul că bunurile vor fi vândute la cel mai mare preț oferit chiar și atunci când la licitație s-a prezentat un singur ofertant. Prin excepție de la această regulă, dacă la licitație se prezintă un singur ofertant vânzarea se face doar în condițiile în care se oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

- Se propune modificarea art. 253 din Codul de procedură fiscală, motivat de faptul că se are în vedere creșterea numărului de participanți la licitație, oferindu-se acestora posibilitatea plății în rate atât în cazul adjudecării bunurilor imobile, cât și a celor mobile, precum și posibilitatea de a achita prețul bunurilor, într-un interval de timp mai mare decât cel legiferat în prezent, măsuri care vizează îmbunătățirea modalităților de colectare a creanțelor bugetare.

În acest sens, se propune ca perioada de plată a prețului în rate, să fie de 1 an, în cazul bunurilor mobile, și 2 ani, în cazul bunurilor imobile. Totodată, se are în vedere suspendarea executării silită a creanțelor înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate, în cazul debitorului al cărui bun a fost vândut, ceea ce conduce la executarea silită doar a adjudecatorului, pentru diferența de preț.

De asemenea, având în vedere că bunurile au fost valorificate, iar debitorul rămâne înregistrat cu obligațiile fiscale ce se vor stinge cu prețul plătit în rate de

adjudecatar, apreciem că acestea nu vor face obiectul stingerii cu sumele încasate de la debitor, întrucât, în principiu, acestea au făcut obiectul unei modalități de stingere, respectiv cea de valorificare a bunului cu plata prețului în rate.

Totodată, ținând cont de faptul că prevederile actuale, respectiv art. 174 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură fiscală, stabilesc că se datorează dobânzi de către debitori până la data întocmirii procesului verbal de distribuire a avansului, urmând ca ulterior să fie datorate de către cumpărător, se propune reglementarea faptului că se datorează obligații fiscale accesorii de către adjudecatar în situația în care nu plătește prețul în rate.

- În vederea corelării reglementărilor propuse la art. 253 se propune modificarea în mod corespunzător și a art. 254 din Codul de procedură fiscală.

- Se propune completarea alin. (2) al art. 255 cu o regulă conform căreia, în cazul reluării procedurii licitației în cazul bunurilor imobile care nu au fost vândute la a 4-a etapă a unei licitații anterioare, să nu se mai reia toate etapele de licitație, iar bunul să fie vândut la cel mai mare preț oferit. Totodată, se propune ca la a 4-a etapă a unei licitații bunul să nu poată fi vândut la un preț mai mic decât cuatumul taxei de participare la licitație. De asemenea, se propune ca atât la a 4-a etapă a licitației, cât și la reluarea procedurii licitației, bunurile imobile să nu poată fi vândute sub prețul de pornire al licitației, în situația în care se prezintă un singur ofertant.

- În scopul eliminării dificultăților apărute în practică, se propune la art. 257 reglementarea unui termen pentru virarea sumelor realizate prin executare silită efectuată de organul fiscal central, în situația în care alte autorități publice transmit către acesta titluri executorii în vederea recuperării.

- Se propune abrogarea art. 263 – Darea în plată din Codul de procedură fiscală, având în vedere ineficiența acestui mecanism, prin prisma faptului că debitorii nu uzitează de o astfel de modalitate de stingere a creanțelor fiscale, fapt pentru care nu se justifică menținerea, cu caracter general, a prevederilor privind darea în plată reglementate de acest articol.

În mod corespunzător a fost modificat și art. 22 din Codul de procedură fiscală pentru a elimina din modalitățile de stingere a creanțelor fiscale darea în plată.

- Se propune modificarea art. 264 alin. (1) în sensul extinderii excepției prevăzute de acest text de lege (excepția privește imposibilitatea conversiei în acțiuni a obligațiilor fiscale către fondul de risc a urmare a împrumuturilor externe garantate de stat) și asupra obligațiilor către fondul de risc aferente împrumuturilor interne garantate și a subîmprumuturilor acordate urmare contractării de împrumuturi interne și externe de către statul român.

Cu privire la sumele care s-ar putea obține în urma eventualelor vânzări de titluri de valoare/acțiuni, rezultate în urma conversiei datoriei la fondul de risc din punct de vedere al obiectivului fondului de risc, acela de sursă de plată de către Ministerul Finanțelor Publice a obligațiilor entităților garantate sau subîmprumutate, se apreciază că lichiditatea acestuia este cea mai importantă caracteristică.

Din acest punct de vedere, conversia obligațiilor în acțiuni/titluri de valoare ar duce la constituirea unei surse extrem de puțin lichide de plată și a cărei monetizare/valorizare s-ar realiza în condiții extrem de defavorabile ținând cont

că practic vorbim despre titluri de valoare/acțiuni emise de o companie/entitate aflată în situație de neplată (default).

- Se propune reglementarea expresă la art. 265 alin. (1) din Codul de procedură fiscală a faptului că în analiza insolvenței unui debitor intră cumulativ atât veniturile acestuia cât și bunurile urmăribile. În situația în care veniturile și bunurile urmăribile ale debitorului au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată organul fiscal comunică debitorului procesul-verbal de insolvență.

În plus, se propune reglementarea categoriilor de debitori care nu au venituri sau bunuri urmăribile prin corelare cu pragul propus în ceea ce privește valoarea bunurilor care nu se sechestrează (acesta valoare este mai mică de 1% din valoarea obligațiilor de plată în cazul în care valoarea obligațiilor de plată este peste 500.000 lei).

Astfel, potrivit modificării propuse este insolvent fără venituri sau bunuri și debitorii care au bunuri și venituri dar valoarea acestora este mai mică de 1% din valoarea obligațiilor de plată în cazul în care valoarea obligațiilor de plată este peste 500.000 lei.

- Se propune a se reglementa scăderea obligațiilor fiscale din evidența debitorilor persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau profesii libere, precum și asocieri și alte entități fără personalitate juridică, atunci când aceștia s-au radiat. În condițiile inexistenței unei astfel de prevederi se poate înțelege că obligațiile datorate de aceștia rămân în evidența lor fiscală pe toată perioada de prescripție, chiar dacă asupra acestora statul nu se mai poate îndrepta. De asemenea se propune completarea art. 266 din Codul de procedură fiscală în vederea clarificării unor aspecte generate de aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, când judecătorul sindic admite în parte creanțele fiscale solicitate de organul fiscal pentru a fi înscrise la masa credală, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțată în acest sens. Astfel, debitorul este obligat doar la acoperirea creanțelor admise la masa credală, pentru diferența de valoare, creditorul nemaiavănd drept de a o realiza, urmând ca organul fiscal să procedeze la anularea acesteia ulterior închiderii procedurii insolvenței, atunci când creanțele nu sunt admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă, ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia.

Aceleași principii se aplică și în cazul debitorilor pentru care a fost aprobat de către judecătorul sindic un plan de reorganizare atunci când creanțele fiscale nu sunt acceptate în totalitate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul sindic, sub rezerva ca debitorii să se conformeze planului de reorganizare aprobat.

Totodată, se propune ca pe toată perioada derulării procedurii insolvenței sau reorganizării judiciare, după caz, creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central necuprinse în plan să nu se stingă, urmând a se proceda la scăderea acestora din evidența fiscală în situația în care planul de reorganizare a fost respectat cu succes, iar în cazul în care acesta nu este respectat, aceste creanțe urmează a fi realizate.

- În scopul facilitării recuperării tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de

infrațiuni, se propune completarea Codului de procedură fiscală cu „*Capitolul XIII¹ – Dispoziții speciale aplicabile cazurilor speciale de executare silită*” stabilind reguli speciale astfel:

– în cazul persoanelor arestate preventiv sau încarcerate în penitenciar, comunicarea actelor de executare să se realizeze la locul de detenție;

– în cazul debitorilor aflați în insolvență și pentru care s-a pronunțat o hotărâre judecătorească în materie penală, să nu se suspende procedura individuală de recuperare a creanțelor bugetare, ci aceasta să continue conform Codului de procedură fiscală;

– să nu se emită titlu executoriu, ci organul de executare să procedeze direct la aplicarea măsurii de executare propriu-zise (poprire, sechestru, etc.) având în vedere faptul că hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în materie penală este titlu executoriu, potrivit legii și debitorul are cunoștința deja de existența titlului executoriu;

– să se aplice măsurile de executare silită fără comunicare somației în vederea evitării ca în această perioadă sumele de bani/bunurile să fie ascunse sau risipite, după caz.

● Se propune modificarea alin. (5) al art. 276 din Codul de procedură fiscală în sensul eliminării convocării organelor de inspecție fiscală de către organul de soluționare în cazul în care contestatorul a solicitat susținerea orală a contestației, având în vedere următoarele:

– contribuabilul a beneficiat de dreptul de a fi informat de organele de inspecție fiscală, atât pe parcursul desfășurării inspecției fiscale cât și la finalul acțiunii de control, cu ocazia prezentării proiectului raportului de inspecție fiscală care conține constatările și consecințele lor fiscale, moment în care contribuabilul a avut posibilitatea exprimării punctului de vedere referitor la acestea;

– organul de inspecție fiscală își expune punctul de vedere referitor la aspectele cuprinse în contestația fiscală depusă de contribuabil prin Referatul cu propuneri de soluționare, ce face parte integrantă din dosarul contestației și în care are obligația de a răspunde la toate argumentele contestatarului;

– în cazul în care organul de soluționare are nevoie de lămuriri cu privire la situația de fapt dedusă soluționării, întocmește solicitări în scris organelor de inspecție fiscală cu privire la diversele aspecte constatate pe parcursul soluționării contestației;

– în ceea ce privește eficientizarea activității de inspecție fiscală, se constată că deplasarea organelor de inspecție fiscală la susținerea orală a contestației reprezintă un efort semnificativ atât financiar, de timp cât și de resursă umană, în condițiile în care echipa de inspecție fiscală este deja implicată în altă acțiune de control, iar procedura de susținere orală are loc la sediul organului de soluționare a contestației competent care, de cele mai multe ori, este diferit de cel al organului care a efectuat inspecția fiscală.

● În vederea armonizării cu prevederile Codului de procedură civilă se propune completarea art. 278 din Codul de procedură fiscală în sensul stabilirii unei cauțiuni inclusiv pentru ipoteza suspendării unor acte administrative fiscale al căror obiect nu este evaluabil în bani.

În plus, în situația în care un act administrativ fiscal prin care sunt individualizate obligații fiscale principale este suspendat la executare în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, se propune, pentru eliminarea interpretărilor, reglementarea expresă la art. 278 a faptului că toate efectele suspendării să se răsfrângă și asupra actului administrativ prin care s-au

individualizat obligațiile accesorii aferente obligațiilor principale suspendate la executare. O astfel de soluție legislativă ar avea ca fundament principiul de drept potrivit căruia accesoriul urmează soarta principalului (accessorium sequitur principale), astfel că, având în vedere faptul că actul administrativ ce stabilește obligațiile accesorii este un act subsecvent celui suspendat la executare, efectele suspendării ar trebui să se răsfrângă și asupra acestui act subsecvent, inclusiv neînregistrarea în cuprinsul certificatului de atestare fiscală a obligațiilor fiscale accesorii.

Totodată, se clarifică situația cauțiunii datorate pentru suspendarea executării actului administrativ fiscal în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004 atunci când contribuabilul a obținut deja suspendarea executării actului în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ, în sensul acceptării și valorificării cauțiunii depusă pentru suspendarea actului administrativ fiscal potrivit art. 14 și când se solicită suspendarea potrivit art. 15 din Legea contenciosului administrativ.

- Se propune modificarea alin. (3) al art. 279 din Codul de procedură fiscală în sensul încheierii unui nou act administrativ fiscal de către organul fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, având în vedere faptul că în practică s-au întâlnit situații în care organul emitent al actului, desființat total sau parțial în urma soluționării contestației, nu mai există ca structură în cadrul A.N.A.F.

Totodată, se propune corelarea textului art. 279 alin. (4) și al art. 281 alin. (3) cu prevederile referitoare la efectuarea acțiunilor de control fiscal de la Titlul VI din Codul de procedură fiscală.

- Se propune completarea Codului de procedură fiscală cu prevederi referitoare la competența Agenției Naționale de Administrare Fiscală în activitatea de asistență reciprocă la recuperare, având în vedere că în legislația națională, pentru următoarele prevederi legale, nu există autoritate competentă desemnată în acest sens.

În acest sens se propune ca Ministerul Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală să fie autoritatea competentă pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la asistența reciprocă la recuperare în aplicarea Regulamentului CE nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului privind coordonarea sistemelor de securitate socială, precum și Regulamentul CE nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului CE nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială.

După desemnarea autorității competente prin modificarea Codului de procedură fiscală, Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în calitate de autoritate competentă în domeniul securității sociale, va informa Comisia Administrativă de la nivelul Comisiei Europene, faptul că Agenția Națională de Administrare Fiscală este instituția competentă în recuperarea creanțelor reprezentând contribuții sociale.

Urmare a ratificării Convenției OECD privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, prin Legea nr. 13/2014 pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012, începând cu data de 01.11.2014, România are dreptul de aplicare a dispozițiilor Convenției mai sus amintite.

Precizăm că, în anexa B „Autorități competente” la Convenție, este menționat

	<p>Ministerul Finanțelor Publice sau reprezentantul său autorizat. Astfel, se constată că pentru activitatea de asistență reciprocă la recuperare, Agenția Națională de Administrare Fiscală nu este autorizată sau desemnată pentru a desfășura această activitate în baza acestor prevederi.</p> <p>În ceea ce privește Convențiile de evitare a dublei impuneri, menționăm că, după aprobarea la data de 1 aprilie 2014 a Ordinului președintelui ANAF nr. 563 privind Regulamentul de organizare și funcționare al aparatului propriu al ANAF, competența legată de acordarea asistenței în colectarea impozitelor prevăzută de Convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state revine Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare din cadrul ANAF. Însă, această competență nu este stabilită prin act normativ cu putere de lege, astfel cum s-a prevăzut în cazul aplicării prevederilor TITLUL X - Aspecte internaționale, Capitolului II - Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri, dispoziții prin care s-a stabilit ca prin ordin al președintelui ANAF să fie desemnat biroul central de legătură. Prin OPANAF nr. 3730/21.12.2015, la nivelul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în cadrul Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare – Serviciul de reglementare a recuperării creanțelor bugetare prin colaborare interstatală funcționează Biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce la recuperare, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Se propune reglementarea unei sancțiuni pentru nedepunerea de către persoanele fizice, la termenele prevăzute de lege, a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la sosirea în România, respectiv a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la plecarea din România precum și pentru netransmiterea de către organul fiscal local a informațiilor prevăzute la art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, referitoare la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenții altor state membre ale Uniunii Europene. ● Pentru asigurarea coerenței și voinței legiuitorului în procesul de emitere a legislației subsecvente legislației fiscale, se propune modificarea art. 342 pentru ca normele sau instrucțiunile necesare aplicării unitare a Codului de procedură fiscală elaborate de ANAF sau alte ministere, să se supună avizării Ministerului Finanțelor Publice înainte aprobării. ● Se propune modificarea art. 343 din Codul de procedură fiscală în sensul că organele fiscale sunt scutite de taxe , tarife, comisioane, cauțiuni și alte sume pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal, având în vedere faptul că orice cheltuială pusă în sarcina organlor fiscale, astfel cum sunt definite de art. 1 din Codul de procedură fiscală, grevează bugetul general consolidat al statului.
3. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 3-a
Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ

1. Impactul macroeconomic	Nu este cazul.
1¹ Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Proiectul de act normativ nu creează distorsiuni ale mecanismelor concurențiale existente și nu are impact asupra domeniului ajutoarelor de stat.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Măsurile propuse prin acest proiect sunt favorabile mediului de afaceri deoarece au ca obiect o mai bună claritate a textului de lege, eliminând interpretările neunitare fie din partea organelor fiscale fie din partea contribuabililor.
2¹. Impactul asupra sarcinilor administrative	Măsurile propuse prin acest proiect sunt de natură a contribui la reducerea sarcinilor administrative.
2². Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii	S-a elaborat raportul testului IMM.
3. Impactul social	Nu este cazul.
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul.
5. Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

- mil. lei -						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
		2017	2018	2019	2020	
1	2	3	4	5	6	7
1) Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						

a) buget de stat, din acestea:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2) Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acestea:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
b) bugete locale:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
3) Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
4) Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5) Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6) Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
7) Alte informații						

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

<p>1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ</p> <p>a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ;</p> <p>b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții</p>	<p>Ordine ale președintelui ANAF pentru modificarea/completarea ordinelor date în aplicarea Codului de procedură fiscală și care vizează norme modificate/completate prin prezenta ordonanță</p> <p>Ordin al președintelui ANAF pentru aprobarea Procedurii de emitere a deciziilor referitoare la obligațiile fiscale accesorii în funcție de vechimea, cuantumul și starea juridică a contribuabilului;</p> <p>Ordin al președintelui ANAF pentru aprobarea Procedurii de aplicare diferențiată a măsurilor de executare silită;</p> <p>Ordin al președintelui A.N.A.F. pentru aprobarea Procedurii de vânzare la licitație prin mijloace electronice în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;</p> <p>Ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene pentru aprobarea Procedurii de vânzare la licitație prin mijloace electronice în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.</p> <p>Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea procedurii de colaborare dintre organul fiscal central și notarul public potrivit art. 160 din Codul de procedură fiscală</p> <p>Ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene pentru aprobarea procedurii de colaborare dintre organul fiscal local și notarul public potrivit art. 160 din Codul de procedură fiscală</p>
<p>1¹) Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice</p>	<p>Nu este cazul</p>
<p>2) Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare</p>	<p>Nu este cazul</p>
<p>3) Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare</p>	<p>Nu este cazul.</p>

4) Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Nu este cazul
5) Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Nu este cazul
6) Alte informații	Nu este cazul.
<p>Secțiunea a 6-a Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ</p>	
1) Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Au fost consultate Uniunea Națională a Notarilor Publici din Romania, Asociația Română a Băncilor, Autoritatea de Supraveghere Financiară, Uniunea Națională a Societăților de Intermediere și Consultanța în Asigurări din Romania, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, Patronatul Creditului IFN, EFI Garant Group IFN SA.
2) Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Organizațiile care au fost selectate pentru consultare reprezintă categorii de contribuabili/plătitori vizații de măsurile propuse prin prezentul proiect de act normativ.
3) Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Proiectul de act normativ se transmite spre consultare și structurilor asociative ale autorităților publice locale, conform dispozițiilor H.G. nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.
4) Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.

5) Informații privind avizarea de către:	
a) Consiliul Legislativ	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Legislativ.
b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării	Nu este cazul
c) Consiliul Economic și Social	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Economic și Social.
d) Consiliul Concurenței	Nu este cazul.
e) Curtea de Conturi	Nu este cazul.
6) Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	
1) Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice și se dezbate în cadrul Comisiei de Dialog Social la care participă reprezentanți ai organismelor interesate.
2) Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul.
3) Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 8-a Măsuri de implementare	
1) Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu este cazul
2) Alte informații	Nu este cazul

Având în vedere cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE

IONUȚ MIȘA

AVIZĂM FAVORABIL

**VICEPRIM-MINISTRU
MINISTRUL DEZVOLTĂRII REGIONALE, ADMINISTRAȚIEI PUBLICE ȘI
FONDURILOR EUROPENE**

SEVIL SHHAIDEH

MINISTRUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

LIA-OLGUȚA VASILESCU

MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE

TEODOR-VIOREL MELEȘCANU

MINISTRUL JUSTIȚIEI

TUDOREL TOADER